Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνέγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 18 καὶ 25 Δεκεμβρίου 1899 Ἔτος 21ον. — Ἀριθ. 52—53

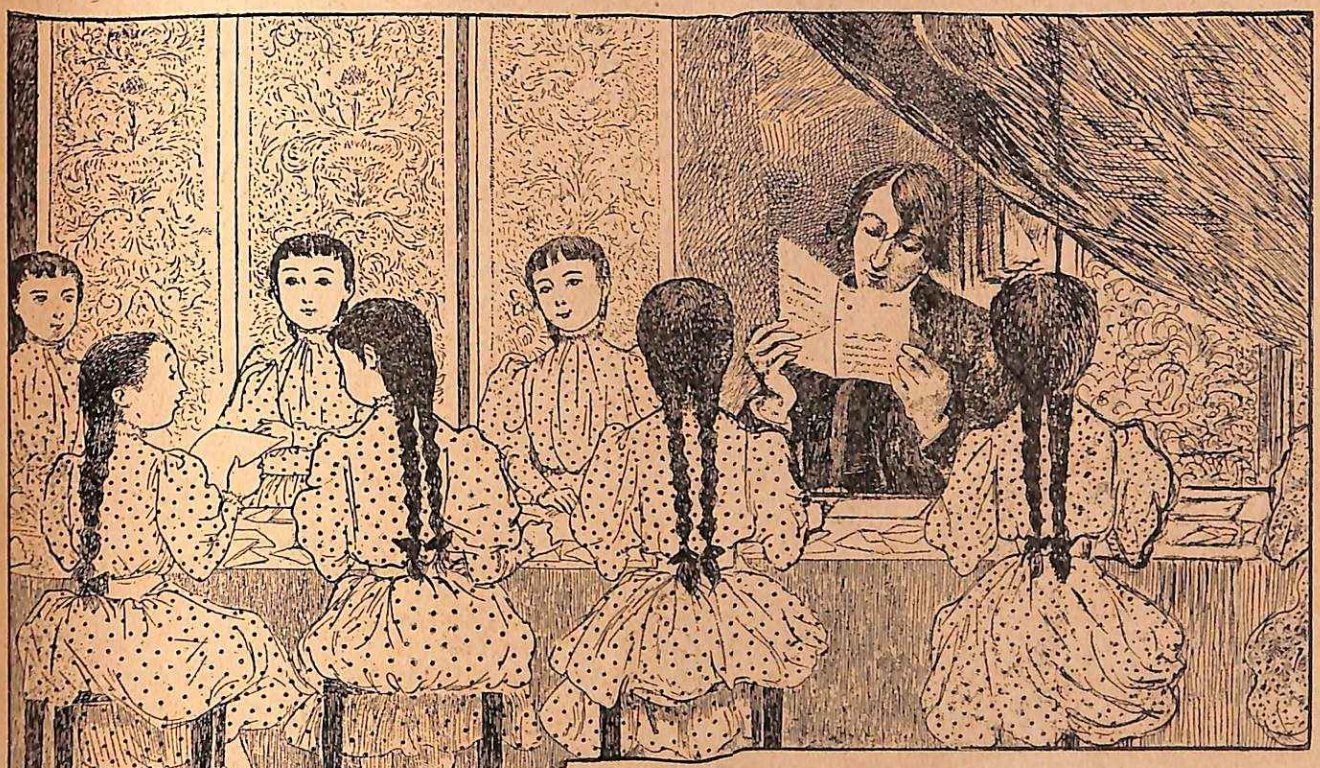

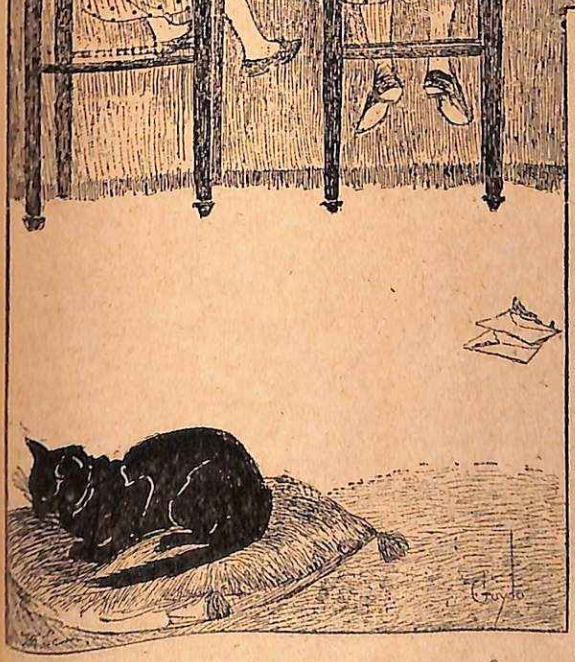

ΕΝΑΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἂν ἦσθε ἡ Καλὴ Μοῖρα καὶ ἐπρόκειτο νὰ μοιράνετε ἕνα ἀγα-
» πημένον σας βρέφος,—εἴτε ἀγοράκι, εἴτε κοριτσάκι,—δηλα-
» δὴ νὰ του χαρίσετε τρία χαρίσματα οἱαδήποτε, τί θὰ του ἐχα-
» ρίζατε ; »

Πρῶτον : νὰ μὴ κακομελετᾷ. Δεύτερον : νὰ μὴ κακομελετᾷ. Τρίτον : νὰ μὴ κακομελετᾷ.

Αὐτὰ θὰ του ἐχάριζα ἐγώ, ὁ φίλος σας Ἀνανίας, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ μὲν Καλὴ Μοῖρα ἐχάρισε δώδεκα ἀδελφὰς καὶ νὰ γράφῃ τὰς Κυριακὰς τῆς Διαπλάσεως, ἡ δὲ κακὴ πλημ-μοῖρα. . . . θὰ ἰδῆτε πάρα κάτω τί του ἐχάρισεν αὐτὴ ἡ Κυρία· πρὸς τὸ παρὸν θαυμάσατε τὴν φοβερὰν του ἀνορθογραφίαν καὶ τὸ ἐλεεινόν του λογοπαίγνιον.

Μία παροιμία λέγει : « καλομελέτα κ' ἔρχεται. » Δὲν ἠξεύρω ἂν εἶνε σωστή· ἠξεύρω ὅμως ὅτι, αὐτὴν τὴν φορὰν τουλάχιστον, ἐπαλήθευσεν ἡ ἀντίθετος : « κακομελέτα κ' ἔρχεται. » Καὶ βέβαια ! τὸ κακὸ ἔγινε. « Τὰ στοιχεῖα μᾶς πολεμοῦν ! —ἐφωνάξατε πές-πές, ὅλοι,—νὰ ἡ φωτιά... νὰ ὁ ἀέρας... τώρα θὰ ἔλθῃ καὶ τὸ νερό...

φυλαχθῆτε ἀπὸ τὸ νερό ... αὐτὴ τὴ φορὰ τὰ γράμματά μας θὰ πνιγοῦν... θὰ πλημμυρίσουν ... τὸ νερό ! τὸ νερό ! ! τὸ νερό ! ! ! » Μὲ παραζαλίσατε καὶ μένα μὲ αὐτὰ τὰ ἀπαίσια προμαντεύματα, καὶ δὲν ἤξευρα πλέον τί νὰ κάμω, δὲν ἤξευρα ποῦ νὰ φυλάξω καὶ πῶς νὰ προφυλάξω τὰς ἐπιστολάς σας, τὰς ὁποίας ἡ Διάπλασις μοῦ εἶχε παραδώσῃ κατὰ τὸ σύνηθες.

Καὶ ἔκαμα αὐτὸν τὸν συλλογισμόν: Διὰ νὰ φωνάζουν τόσα στόματα, θὰ 'πῇ ὅτι κάτι προαισθάνονται. Καθόλου παράξενον, ὁ ἐχθρὸς τῆς Κυριακῆς αὐτὴν τὴν φορὰν νὰ εἶνε τὸ νερόν. Πρέπει λοιπὸν νὰ πάρωμεν τὰ μέτρα μας. Πρῶτα-πρῶτα ἕνας καλὸς μουσαμᾶς, διὰ νὰ τυλιχθῇ ὁ σωρὸς τῶν ἐπιστολῶν, διὰ κάθε ἐνδεχόμενον. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ. Τώρα, μὲ τὴν ἐποχὴν τῶν ραγδαίων βροχῶν, εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ καμμία πλημμύρα, καὶ ὁ σωρὸς τῶν ἐπιστολῶν νὰ παρασυρθῇ— ξεύρω κ' ἐγώ ;— μαζὶ μὲ τὸν μουσαμᾶν ! Λοιπόν, τὰ μέτρα μας. Ὅταν γίνεται πλημμύρα, πρῶτα πλημμυροῦν οἱ δρόμοι, ἔπειτα τὰ ὑπόγεια, ἔπειτα τὰ δεύτερα πατώματα, τὰ τρίτα, καὶ οὕτω καθεξῆς. Μὲ ἄλλους λόγους τὸ ὑψηλότερον μέρος τῆς οἰκίας εἶνε καὶ τὸ ἀσφαλέστερον, καὶ ἑπομένως τὸ δωμάτιόν μου, τὸ ὁποῖον,—καθὼς σᾶς εἶπα καὶ ἄλλοτε,— εὑρίσκεται εἰς τὴν σοφίταν, εἶνε τὸ καταλληλότερον μέρος διὰ νὰ φυλαχθοῦν αἱ ἐπιστολαί,—μὲ τὸν μουσαμᾶν πάντοτε,—μέχρι τῆς τελευταίας κρίσεως ἢ ... τῆς πρώτης πλημμύρας !

Φαίνεται ὅμως ὅτι καὶ οἱ συλλογισμοί μου δὲν εἶνε ἐπιτυχέστεροι ἀπὸ τὰ λογοπαίγνιά μου, καὶ ἐλογάριασα χωρὶς τὸν ξενοδόχον. Εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν, ὁ ξενοδόχος, τὸν ὁποῖον δὲν ἔλαβα ὑπ' ὄψει μου, ἦσαν δύο πράγματα : 1ον μία ραγδαία, ραγδαιοτάτη βροχή. 2ον τὰ ἰδικά σας κακομελετήματα, χωρὶς τὰ ὁποῖα δὲν θὰ ἐπαθαίναμεν τίποτε, διότι ἐγώ... δὲν θὰ ἐλάμβανα τόσα προφυλακτικὰ μέτρα.

Μὰ τί βροχή, ἀγαπητοί μου ! Μοναδικὴ εἰς τὴν μετεωρολογικὴν ἱστορίαν τῶν Ἀθηνῶν ! Νά σας εἰπῶ ὅτι ἔπεφτε μὲ τὸ τουλοῦμι ; πάλιν δέν σας λέγω τίποτε. Μόνον ἐπὶ Νῶε εἰμπορεῖ νὰ ἔβρεχεν ἔτσι. Φαντασθῆτε, ὅτι εἰς τὴν δύναμιν τῆς βροχῆς αὐτῆς, ἡ στέγη δὲν ἠμπόρεσε νὰ ντισταθῇ, ἔσπασεν εἰς ἕνα μέρος, καὶ τὸ νερὸν ἄρχισε νὰ πίπτῃ μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

Ἡμεῖς ὅλοι ἤμεθα κάτω. Ἐβλέπαμεν τὴν φοβερὰν βροχὴν καὶ ἐσυλλογιζόμεθα μὲ φρίκην τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ, ἂν ἐπλημμυροῦσαν καὶ πάλιν οἱ ποταμοί, εἰς τὰ παριλίσσεια, εἰς τὴν Βάθειαν, εἰς τὸ Φάληρον, εἰς τὰ Καμίνια . . . Καὶ ὅμως τὸ κακὸν ἦτο πολὺ πλησίον μας, ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας ! ..

— Φαντάσου νὰ πλημμυρήσῃ καὶ τὸ σπίτι μας καὶ νὰ πάνε τὰ γράμματα τῆς Κυριακῆς, εἶπεν ἡ Ἀγάπη, ἡ ὁποία ἔχει καὶ αὐτὴ τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ κακομελετᾷ.

— Ἄ μπᾶ ! εἶπεν ἡ Μάρθα· γιὰ νὰ γίνῃ πλημμύρα κ' ἐδῶ καὶ νὰ φθάσῃ ἕως τὴν κάμαρα τοῦ Ἀνανία, πρέπει νὰ χαλάσῃ ἡ Ἀθήνα. Καὶ ἐπειδὴ εἴμεθα σίγουροι πῶς αὐτὸ δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ. . . .

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ ποτελειώσῃ τὴν φρᾶσίν της, διότι μία παχεῖα σταγὼν ἔπεσεν ἀπὸ τὴν ὀροφὴν ἴσα-ἴσα ἐπάνω 'στὴ μύτη της.

— Μπᾶ !

Καὶ τὴν πρώτην σταγόνα διεδέχθησαν ἄλλαι, καὶ ἡ τραπεζαρία μας ἤρχισε νὰ κάμνῃ νέρά, ὅπως τὰ μάτια τοῦ Παπαφίγκου.

— Μὰ τί εἶνε αὐτό ; . . . Μήπως ἔμεινεν ἐπάνω κανένα παράθυρο ἀνοικτὸ καὶ μπαίνει ἡ βροχή ; Πῶς γίνεται, ἀφ' οὗ τα ἐκλείσαμε ὅλα μὲ προσοχή ; . . .

Καὶ ἐτρέξαμεν ἐπάνω... Ναί, ὅλα τὰ παράθυρα κλειστά... ἐκτὸς ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἤνοιξεν ἡ βροχὴ εἰς τὴν στέγην τοῦ δωματίου μου, πρὸς ἰδίαν της χρῆσιν . . . Τὸ δωμάτιόν μου καταρράκτης, λίμνη, ποταμός. . .

Καὶ τί θέλετε τώρα νὰ σας πρωτοπεριγράψω ; Τὰ ὀδυνηρὰ θαυμαστικά μας ; — ὅλα τῶν 14 στιγμῶν, ἀπ' αὐτὰ που τυπώθηκε ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης—τὴν παραζάλην καὶ τὴν ταραχὴν τοῦ σπιτικοῦ ;... τὴν φούρκαν καὶ τὴν ἀπελπισίαν μας; τὰς ὑδραυλικὰς ἐργασίας, τὰς ὁποίας ἐκάμαμεν ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα, διὰ νὰ διοχετεύσωμεν τὸν Νιαγάραν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν μου εἰς τὴν ταράτσαν ;... ἢ τὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν, μετὰ πολλὰ μακροβούτια, εὑρέθησαν αἱ ἐπιστολαί σας ... μὲ ὅλον τὸν μουσαμᾶν ;

Ὑποθέτω ὅτι τὰ φαντάζεσθε ὅλα πολὺ καλά, καὶ ὅτι δὲν εἶνε καμμία ἀνάγκη νὰ φλυαρήσω περισσότερον. Ἀρκοῦμαι μόνον νά σας εἰπῶ,—τί εὔγλωττοι ποῦ εἶνε οἱ ἀριθμοί ! — ὅτι ἀπὸ 580 γράμματα, μόνον 150 ἕως 160 ἔμειναν εἰς καλὴν ὀπωσοῦν κατάστασιν, καὶ ὅτι ἀπὸ τὰ ἐπίλοιπα, ἄλλα ἀνελιγώθησαν καὶ κατεστράφησαν ἐντελῶς, καὶ ἄλλα ἐμούσκευσαν καὶ ἐξέβαψαν τόσον πολύ, ὥστε ἔγιναν καθαυτὸ ἀδιάβαστα. Πρέπει νὰ παρατηρήσω, — καὶ τοῦτο εἰμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς δίδαγμα διὰ τὸ μέλλον,—ὅτι τὴν μεγαλητέραν φθορὰν ὑπέστησαν αἱ ἐπιστολαί, αἱ γραμμέναι μὲ μελάνην ἀνελίνης, πρασίνην, ἰόχρουν, καὶ κοκκίνην (ὦ, τὰ κόκκινα γράμματα ! ἀληθινὰ οἰκτρὸν θέαμα ! ἐνόμιζες ὅτι τὰ ἔσφαξαν μὲ χίλια μαχαίρια ! . .) καὶ ὅτι ἀπεναντίας, αἱ ἐπιστολαὶ αἱ γραμμέναι μὲ μαύρην ἀνθρωπινὴν μελάνην,—ἀπ' αὐτὴν ποὺ σας συνιστᾷ πάντοτε ἡ Διάπλασις,—ἀντέσχον εἰς τὸ λουτρὸν περισσότερον.

Καὶ τώρα εἰπῆτέ μου : Εἶμαι ὑπεύθυνος διὰ τὴν καταστροφὴν ἐγώ ; Ἦτο δυνατὸν νὰ φανταθῶ παρόμοιον πρᾶγμα ; Πταίω, ἂν ἐτρύπησεν ἡ στέγη καὶ ἂν τὸ δωμάτιόν μου ἐπλημμύρησε, καὶ ἂν εἰς τέτοιαν πλημμύραν δὲν ἦτο δυνατὸν νἀνθέξῃ ὄχι μόνον μουσαμᾶς, ἀλλ' οὔτε σίδηρο ;

Ὄχι βέβαια ! τὸ κακὸν προῆλθεν ὁλωσδιόλου ἐξ ἀνωτέρας βίας, καὶ τὸ δικαστήριόν σας ὀφείλει νά με κηρύξῃ ἀθῶον.

Μίαν μόνον ὑπόσχεσιν εἰμπορῶ νά σας δώσω : ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς θὰ λαμβάνω ἀκόμη δραστηριώτερα μέτρα πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν ἐπιστολῶν σας, ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς θὰ εἶμαι προσωπικῶς ὑπεύθυνος διὰ πᾶσαν βλάβην, καὶ ὅτι ὡς πρῶτον μέτρον, θὰ ζητήσω ἀπὸ τὴν Διάπλασιν νἀλλάξῃ αὐτὸ τὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Αἰόλου, ὅπου ὑπέστησαν ἀληθεῖς πανωλεθρίας αἱ τρεῖς τελευταῖαι Κυριακαί.

Ἕνα μόνον ζητῶ καὶ ἀπὸ σᾶς : Εἰς τὸ ἑξῆς νὰ μὴ κακομελετᾶτε,—ἀλλ' ἁπλῶς νὰ μελετᾶτε.

* *
*

Τὸ δυστύχημα εἶνε, ὅτι ἡ πλημμύρα ἐπῆλθε πρὶν προφθάσω ἀκόμη νὰ χωρίσω τὰς ἐπιστολὰς εἰς σωροὺς καὶ νά τας κατατάξω, κατὰ τὴν συνήθειάν μας.

Ὁ χωρισμὸς αὐτὸς ἔγινε μετὰ δύο τρεῖς ἡμέρας, ἀφ' οὗ ὁπωσδήποτε ἐστέγνωσαν τὰ λείψανα τῶν ἐπιστολῶν. Τότε τας ἐπήραμεν, ἐγὼ μὲ τὰς ἀδελφάς μου, ἐξεχωρίσαμεν πρῶτα ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι ὁπωσδήποτε ἐδιαβάζοντο, καὶ ἀπὸ αὐτὰς πάλιν ἐσχηματίσαμεν τέσσαρας σωρούς, καθ' ὃν τρόπον θὰ ἰδῆτε εὐθὺς ἀμέσως.

Α' Σωρός : Ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰς ἐπιστολὰς ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἀρνοῦνται νἀπαντήσουν εἰς τὴν Ἐρώτησιν τῆς Ἐνάτης Κυριακῆς.

—Μπᾶ ! καὶ γιατί τάχα ἀρνοῦνται ; Τί ; δέν τους ἤρεσεν αὐτὴ ἡ ὡραία ἐρώτησις ; Καὶ ἀφ' οὗ δὲν ἤθελαν νἀπαντήσουν, ἦτο ἀνάγκη νὰ κάμουν καὶ γράμμα ;—Σταθῆτε ! δὲν πρέπει νά τους καταδικάσωμεν, ἂν δέν τους ἀκούσωμεν.

Ἐν πρώτοις, ἡ Ἀράχνη δὲν χαρίζει τὰ τρία δῶρα, διότι φρονεῖ, ὅτι ὅλα τὰ ἐπίγεια δῶρα εἶνε μάταια καὶ ὅτι, ὁ,τιδήποτε καὶ ἂν ἐχάριζεν εἰς τὸ ἀγαπημένον της βρέφος, ποτὲ δὲν θά το ἔκαμνεν εὐτυχές. Θὰ ἠρκεῖτο λοιπὸν νά του χαρίσῃ τὴν εὔνοιαν της,—ὡς Καλῆς Μοίρας, δηλαδή,—εἰς ὅλα. Ἐπίσης καὶ ὁ Δημήτριος Π. Δρίβας θά του ἐχάριζε μόνον τὴν ἀπαιτουμένην κρίσιν, ὥστε νὰ ἠμπορέσῃ

νὰ ζητήσῃ μόνον του τὰ ἄλλα δύο χαρίσματα.—Ἡ Γρυνιάρα, ἡ ὁποία, ὡς χριστιανή, δὲν πιστεύει εἰς τὸ πεπρωμένον, οὔτε εἶνε μοιρολάτρις, «ἀφίνει εἰς τὴν κραταιὰν χεῖρα τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ νὰ χαρίσῃ εἰς τὸ παιδάκι αὐτὸ ὅ,τι ἀπαιτεῖται διὰ νὰ γίνῃ καλὸς χριστιανός, ἐνάρετος πολίτης καὶ φιλόστοργος υἱός.»—Τὸ Μπουμπουνισμένο Μυαλὸ δὲν ἠξεύρει καὶ αὐτὸ τί χαρίσματα ἔχει· πῶς λοιπὸν θέλετε νὰ χαρίσῃ πρᾶγμα ποῦ δὲν ἔχει ; Ἂν ὅμως ἤξευρε τί ἔχει, θὰ ἐχάριζεν αὐτά που ἔχει, εἰδεμὴ «θὰ ἐπεκαλεῖτο ἕνα Ἄλλον, νά του χαρίσῃ τρία ἐκ τῶν ἰδικῶν του, διότι Αὐτὸς ἔχει πολλά.» Τὰ ἴδια τῆς Γρυνιάρας, ἀλλὰ μὲ ἄλλας λέξεις. — Ἡ Ταυγέτη ὅμως θὰ ἄφινε τὸ βρέφος νὰ γίνῃ 14 ἐτῶν, καὶ τότε, ἀναλόγως τοῦ χαρακτῆρος που θὰ εἶχε, θά του ἔδιδε τὰ τρία χαρίσματα, τὰ ὁποῖα θά του ἐχρειάζοντο. (Μὰ καλά· ἡ Μοῖρα δὲν εἶνε θεότης ; καὶ ὡς θεότης δὲν ἠμποροῦσεν ἐκ τῶν προτέρων νὰ γνωρίζῃ τὸν χαρακτῆρα τοῦ βρέφους, ἢ καὶ νά τον δημιουργήσῃ μὲ τὰ χαρίσματά της ;) — Ὁμοίως ὁ Τρικυμιώδης Μαλέας θὰ ἄφινε τὸ παιδὶ νὰ μεγαλώσῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ εἴπῃ μόνο του: «Θεέ μου ! γνωρίζεις τὸ ὠφελιμώτερον. Δός μου ὅ,τι σου ἀρέσει ὅσον σου ἀρέσει καὶ ὅταν σοῦ ἀρέσῃ.» Ἔτσι, λέγει, θὰ ἔβγαινε καὶ ἀπὸ τὸν κόπον. . . (Μόνον αὐτός ; ἐμεῖς ποῦ δὲν θὰ εἴχαμεν Ἐνάτην Κυριακήν, ὄχι ;) — Τὸ Πῶς-με-λένε, θὰ ἄφινε καὶ αὐτὸ τὸ βρέφος νὰ μεγαλώσῃ, διὰ νὰ ἐκλέξῃ μόνον του τὰ τρία χαρίσματα, καὶ προσθέτει : «Ἐν ἀπὸ αὐτὰ βεβαίως θὰ εἶνε . . . θά με ἐνόησες !» Ὄχι, ὄχι, Πῶς-με-λένε ! εἶμαι λιγάκι κουτός. — Ὁ Τέτιξ τῆς Ἀχαΐας, ἂν ἦτο Καλὴ Μοῖρα, οὔτε βρέφος, οὔτε τίποτε, ἀλλὰ «θὰ ἐφώτιζεν ὅλους τοὺς καλούς μας φίλους νὰ ψηφίσουν τὴν αὔξησιν τῆς Διαπλάσεως·» τώρα πειά ;... — Τέλος ὁ Ἀγουρολογιώτατος ἐπιφυλάσσεται νὰ λάβῃ τὸν διορισμόν του, καί μας συνιστᾷ ὀλίγην ὑπομονὴν ὡς νἀπαντήσῃ. Πολὺ καλά, περιμένομεν.

«Ἂν ἦσθε ἡ καλὴ Μοῖρα. . . .»

Εἶνε τώρα καμμιὰ δεκαριὰ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι, ὡς ἐννοήσαμεν ἀπὸ ἄκρες-μέσες, φαίνονται φειδωλοὶ εἰς χαρίσματα. Δυστυχῶς ὅμως τὰ γράμματά των εἶνε τόσον κακομεταχειρισμένα, ὥστε δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ παρακολουθήσῃ κανεὶς τὸν εἱρμὸν τῆς δικαιολογίας των. Αὐτοὶ εἰμποροῦν βέβαια νἀνακράξουν μετὰ τοῦ ποιητοῦ :

Τῶν ὑψηλῶν μου ἰδεῶν ἐκόπηκε τὸ νῆμα

... ἀπὸ τὴν βροχήν !

Ἐρχόμεθα λοιπὸν ἀμέσως εἰς τὸν **Β' Σωρόν**, ὁ ὁποῖος εἶνε καὶ ὁ μεγαλήτερος. Ἐδῶ κατετάξαμεν ὅλους, ὅσοι ἀπαντοῦν εἰς τὴν ἐρώτησιν σαφῶς καὶ ὡρισμένως, χωρὶς ὑπεκφυγὰς καὶ χωρὶς νάζια, χαρίζουν δὲ τὰ τρία των χαρίσματα μὲ προθυμίαν, μὲ καλὴν καρδιάν, ἀλλὰ καὶ χωρὶς πολλὰς διαλογίας.

Ἀκούσατε τὰ τρία χαρίσματα τῆς Αἰκατερίνης Β. Κοτζάλη : «Α'. Νῆμα ζωῆς ἀτελεύτητον. Β'. Ὕδωρ ἐκ τοῦ ποταμοῦ τῆς λήθης. Γ'. Δικτυωτὸν σιδηροῦν πλέγμα κατὰ τῆς ψαλλίδος τῆς Μοίρας Ἀτρόπου.» Ὅσοι ἐνθυμοῦνται ἀπαντήσεις τῆς Αἰκατερίνης Κοτζάλη εἰς ἄλλας Κυριακάς, εἰμποροῦν νὰ κρίνουν πόσον προώδευσε καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν καὶ εἰς τὰς ἰδέας ἡ καλή μας αὐτὴ φίλη. Εὖγέ της !—Ὁ Βαρδαλαμπούμπας θὰ ἐχάριζεν εἰς τὸ βρέφος: Α', μεγάλην εὐτυχίαν. Β', ὑγείαν. Γ', ἂν ἦτο ἀγοράκι, σωματικὴν ρώμην καὶ ἀνδρείαν, ἂν ἦτο δὲ κοριτσάκι, κάλλος καὶ ἀγαθὴν καρδίαν.» Νομίζεις λοιπόν, Βαρδαλαμπούμπα, ὅτι τὸ κάλλος εἶνε τόσῳ σπουδαῖον, ὅταν μάλιστα ὑπάρχῃ ὑγεία, εὐτυχία καὶ καλὴ καρδιά, ὥστε νά το χαρίσῃ μία Μοῖρα; Δέν το πιστεύω. Καὶ νὰ ἀμέσως ἡ Δροσιὰ τοῦ Βοσπόρου, ἡ ὁποία ἀφ' οὗ ἐχάριζεν εἰς τὸ ἀγαπητόν της βρέφος τὴν ποιητικὴν χάριν τοῦ Σουρῆ, καὶ τὸ ταλαντον τοῦ Ἀνανία,—ἕνα κόσκινο, γιατὶ ντρέπομαι ! — θὰ διαφοροῦσεν ἐντελῶς διὰ τὸ κάλλος, ὥστε ἂς ἦτο καὶ τοῦ Θερσίτου· (καὶ διατὶ ὄχι τοῦ Ἀνανία ; μ' εὐρίσκετε ἀσχημότερον, δεσποινίς ;) — Ἡ Πλησιφαὴς Σελήνη, ἀπαντῶσα 'στὰ πεταχτά, θὰ ἐχάριζε: πνεῦμα, ὑγείαν, ὀρθὴν κρίσιν. Καὶ προσθέτει : « ἂν εἶσαι πνευματώδης, διὰ τὸ ὁποῖον ποσῶς δὲν ἀμφιβάλλω, θὰ ἐκτιμήσῃς πολὺ καλὰ τὴν ἀξίαν τῶν τριῶν μου χαρισμάτων, καὶ δὲν θὰ διστάσῃς νά μου δώσῃς τὸ πρῶτον βραβεῖον.» Ἄ, μά σου ἔχει ἕνα τρόπον νὰ εἰρωνεύεται αὐτὴ ἡ ἐξυπνοτάτη Πλησιφαὴς Σελήνη ! .. —Τὸ Χρυσόψαρο θὰ ἐχάριζεν : Εὐκινησίαν γαλῆς, ἢ τουλάχιστον κλόουν· σοφίαν ἐλέφαντος ἢ τουλάχιστον Σολομῶντος· δύναμιν λέοντος, ἢ τουλάχιστον Κουταλιανοῦ. « Λέγω δὲ πάντοτε πρὸ τῶν ἀνθρώπων τουλάχιστον, διότι, καθὼς φαίνεται, τὰ ζῷα εἶνε ἀνώτερα τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἀπόδειξις ὅτι αἱ συγκρίσεις τῶν μεγάλων προτερημάτων πάντοτε γίνονται μὲ ζῷα.» Μὰ καὶ τῶν μεγάλων ἐλαττωμάτων, Χρυσόψαρό μου, καὶ αὐτὸ πολὺ συχνότερα .. Ἂς εἶνε· τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι καὶ τὰ ζῷα ἔχουν τὰ προτερήματά των καί, ὡς πλάσματα τοῦ Θεοῦ, εἶνε καὶ αὐτὰ πολὺ ἀξιαγάπητα, τόσον ὥστε δὲν πιστεύω νὰ ἐκπλήξῃ κανένα ἡ Καλὴ Καρδιὰ μὲ τὸ τρίτον της χάρισμα : «Θά το κάμω, λέγει, νἀγαπᾷ καὶ νὰ περιποιῆται τὰ ζῷα, διότι δὲν ὑπάρχει ἄλλο πρᾶγμα, οὔτε ἀγαθώτερον, οὔτε διασκεδαστικώτερον.» Καὶ ἡ συνέχεια τῆς ἐπιστολῆς της μαρτυρεῖ, ὅτι ἡ Καλὴ Καρδιὰ το γνωρίζει αὐτὸ ἐξ ἰδίας πείρας.— Ἡ Ἑλληνικὴ Δόξα ἀπαντᾷ : Νἀγαπᾷ τὸν Θεόν, νὰ σέβεται τοὺς γονεῖς καὶ μεγαλητέρους του, νὰ θερμαίνῃ τὴν καρδίαν του ἀγνὴ φιλοπατρία, ὥστε νὰ εἶνε ἕτοιμον νἀποθάνῃ ὑπὲρ Πατρίδος — Ὁ Φίγ-Μοῦ-Λῆ: ἐπιμονήν, ὑπομονὴν καὶ δραστηριότητα· (ὀλιγαρκέστατος αὐ-

τὸς ὁ φίλος μας, διότι ὑπάρχουν καὶ χαρίσματα, τὰ ὁποῖα ἐκμηδενίζουν καὶ τὰ τρία αὐτά· τὸ Χ ρ υ σ ό ψ α ρ ο μάλιστα θὰ ἔλεγεν, ὅτι δὲν χρειάζεται νὰ γίνῃ κανεὶς Μοῖρα διὰ νὰ κάμῃ ἕνα ἄνθρωπον ἡμίονον, ὄγον καί...κάστορα.—Ὁ Μ α κ ρ ο λ έ λ ε κ α ς, ὁ Φ ι λ ο σ ο φ ι κ ὸ ς Λ ί θ ο ς, ὁ Κ ό μ η ς Μ ό ν τ ε Χ ρ ῖ σ τ ο ς, ὁ Ν ε φ ε λ ώ δ η ς Οὐ ρ α ν ό ς, ὁ Π ε ι ν α σ μ έ ν ο ς Λ ύ κ ο ς, ὁ Ν α υ τ ό π α ι ς, καὶ ἄλλοι, θά του ἐχάριζαν τὰς τρεῖς ἀδελφάς μου, δηλαδή: Πίστιν, Ἐλπίδα καὶ Ἀγάπην, (ναί, ἀγαπητοί μου· μὰ ἐγὼ δέν τας δίδω !) — Τὸ Σ κ α φ ι δ ά κ ι: Πατριωτισμόν, εὐσέβειαν καὶ δικαιοσύνην. — Ἡ Ἀ ν θ ο δ ί α ι τ ο ς Ἀ τ θ ί ς: τὴν σοφίαν τοῦ Σολομῶντος, τὰ πλούτη τοῦ Κρείσου, τὴν δόξαν τοῦ Ἀλεξάνδρου.— Ἡ Ν ῆ σ ο ς τῶ ν Φ α ι ά κ ω ν: Ὑγιὲς σῶμα, εὐαίσθητον καὶ ταπεινὴν καρδίαν, γενναίαν ψυχήν.— Ἡ Ἀ τ τ ι κ ὴ Ν ύ ξ: Μεγαλοφυίαν, εὐγενῆ καρδίαν, πλοῦτον γνώσεων· (λέγουν ὅμως, ὅτι ὅταν ὑπάρχῃ τὸ πρῶτον, τὸ τρίτον εἶνε περιττόν.) — Ἡ Ν ύ μ φ η τ ο ῦ Β ο ρ ρᾶ: Τιμήν, Δόξαν, Ἀνδρείαν. — Ὁ Ζ ε β ά ν τὸ ἀγαπημένο του παιδάκι θά το ἔκαμνεν ἔξυπνον, πρόθυμον καὶ χαρίεν.—Ὁ Χ ρ υ σ ο θ ή ρ α ς θά του ἐχάριζε: ὡραιότητα ψυχικὴν καὶ σωματικήν, νοῦν ὑπέροχον, φρόνησιν· (ὑποθέτω ὅμως ὅτι ἡ φρόνησις συνυπάρχει μὲ τὸ δεύτερον.) — Ὁ Λ ο ύ σ ι ο ς: κρίσιν ὀρθήν, εὐσεβῆ καὶ φίλαλλον καρδίαν, θέλησιν ἰσχυράν. — Ἡ Κ α τ σ α ρ ο μ ά λ ω: νὰ ἔχῃ πάντοτε τὴν εὐχὴν τῶν γονέων του, ὑγείαν, σωφροσύνην. — Ἡ Κ α λ ὴ Ὄ ρ ε ξ ι ς: Ὡραιότητα, Πλοῦτον, Σοφίαν. Καὶ προσθέτει τὰ ἑξῆς ὀμίμητα: «Καὶ τὰ τρία ὅμως ὄχι εἰς μέγαν βαθμόν. Δὲν θέλω δηλαδὴ νὰ γίνῃ Ἄδωνις, διότι τότε μόνον τὴν ὡραιότητα θὰ προσέχῃ», (μπᾶ! καὶ γιατί ;) «δὲν θέλω νὰ γίνῃ Κροῖσος, διότι τότε θὰ εἶνε δοῦλος τοῦ πλούτου του, οὔτε νὰ ποκτήσῃ τόσην σοφίαν, ὥστε νὰ γίνῃ κανένας γέρος κακοτράχαλος, στυγνός, μὲ μαῦρα ματογυάλια, σκυμμένος αἰωνίως εἰς τὰ βιβλία του. Πᾶν μέτριον ἄριστον.» Καὶ σοφὸν τὸ σαφές, Κ α λ ὴ ὄ ρ ε ξ ι ς. Θά σου παρατηρήσω ὅμως, ὅτι τὸ βρέφος εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ σοφός, χωρὶς νὰ γίνῃ καὶ ἀντιπαθητικός, διότι ὅπως ὑπάρχουν ἄνθρωποι μὲ μαῦρα ματογυάλια ποῦ δὲν εἶνε διόλου σοφοί, οὕτω ὑπάρχουν καὶ σοφοὶ χωρὶς μαῦρα ματογυάλια !

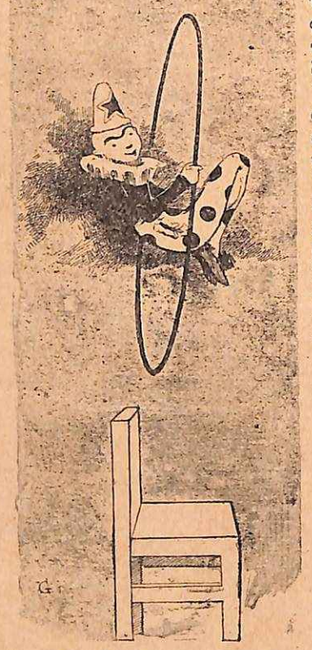

«Θά του ἐχάριζεν εὐκινησίαν γαλῆς ἢ τοὐλάχιστον κλόουν.»

Ὁ Ζ ο φ ε ρ ὸ ς Μ ε σ α ί ω ν χαρίζει: Ἀγάπην πρὸς τὸ καθῆκον. Νοῦν διαυγῆ, διὰ νὰ το διακρίνῃ. Θέλησιν ἰσχυράν, διὰ νὰ το ἐκτελῇ· (λίγα λόγια καὶ δεμένα, ποῦ λέει ὁ λόγος.) — Ὁ Τ υ δ ε ύ ς: Φρόνησιν, εὐγένειαν, γενναιότητα, μὲ τὸ ἑξῆς σχόλιον: «Τὰ ἴδια θὰ ἐχάριζα καὶ ἂν τὸ βρέφος μου ἦτο κορίτσι, διότι καὶ τὰ κορίτσια πρέπει νὰ εἶνε γενναῖα. Ὄχι σὰν τὴν ἀδελφή μου, ποῦ ἅμα ξυπνήσῃ τὴν νύκτα καὶ ἀκούσῃ τὸ τὶκ-τὰκ τοῦ ρωλογιοῦ, φαντάζεται ὅτι εἶνε λησταί! (πῶ, πῶ, τί φοβητσίαρα ! οἱ λησταὶ κλέπτουν τὰ ρωλόγια, ἀλλὰ δὲν κάμνουν καθόλου σὰν ρωλόγια...) — Ὁ Ἐ θ ν ι κ ὸ ς Ὕ μ ν ο ς: Ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν, τὴν Πατρίδα καὶ τὸν Πλησίον. — Τὸ Σ ῦ ρ ε κ' ἔ λ α: φιλοπατρίαν, φιλεργίαν καὶ μειδίαμα ἰσόβιον. —Ὁ Ἐ μ μ. Ἰ ω α ν ν ί δ η ς: μάθησιν, πλοῦτον καὶ ἱκανότητα ὥστε νὰ φθάσῃ εἰς τὰ ἀνώτερα ἀξιώματα τῆς Πολιτείας.— Ὁ Δ ι ό ν υ σ ο ς: ὑπομονήν, εὐφυΐαν, εὐγένειαν.—Ἡ Ἐ λ ε ν ι ὼ Οἰ κ ο ν ο μ ί δ ο υ: ὑγείαν, εὐσπλαγχνίαν, καὶ ... ἕνα δακτυλίδι μὲ τὸ ὁποῖον νὰ εἰμπορῇ νὰ ἐκτελῇ πᾶσαν του ἐπιθυμίαν· (ἄ, μ' αὐτὸ τὸ ἤθελα κ' ἐγώ !) — Ἡ Π η ν ε λ ό π η Μ ο σ κ ο φ ί δ ο υ: νά του ζήσουν οἱ γονεῖς ὥς νὰ μεγαλώσῃ καὶ νὰ ποκατασταθῇ· νά τον ἐκπαιδεύσουν οἱ γονεῖς του ὅπως ἁρμόζει· νὰ γίνῃ τὸ στήριγμα τῶν γονέων του· (μᾶς ἔκαμε κ' ἐκλαύσαμεν τὸ γράμμα σου, ἀγαπητὴ Π η ν ε λ ό π η Μ ο σ κ ο φ ί δ ο υ· φαντάσου, δώδεκα κ' ἐγὼ δεκατρία ὀρφανὰ μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι !) — Ὁ Τ α ρ τ α ρ ῖ ν ο ς τ ῆ ς Τ α ρ α σ κ ό ν η ς: νὰποκτήσῃ ὅλα μαζὶ τὰ προτερήματα, (μέγα βάρος αὐτό !) νὰ ἠμπορῇ νά τα μεταχειρισθῇ καλῶς, (δύσκολον πράγματι,) καὶ κατόπι νὰ γίνῃ καὶ αὐτὸ Μοῖρα καὶ νὰ μοιράζῃ χαρίσματα.— Ἡ Εὐ α γ γ ε λ ί α Χ α τ ζ η ν ι κ ο λ ά ο υ: φιλοπατρίαν, φιλαλήθειαν, εὐσπλαγχνίαν. — Ἡ Κ α ρ δ ί α ὑ π ὸ Π έ τ ρ α ν: ψυχὴν μεγαλόφρονα, αἰσθήματα ὑψηλά, χαρακτῆρα εὐγενῆ.

Νομίζω ὅμως, ὅτι εἶνε καιρὸς νὰ παύσῃ αὐτὴ ἡ ἀπαρίθμησις, ἡ ὁποία ἤρχισε νὰ γίνεται κουραστική. Ἔχει ἀκόμη πλῆθος ἐπιστολῶν αὐτὸς ὁ σωρός. Ἀλλὰ τὰ χαρίσματα, τὰ ὁποῖα χαρίζουν καὶ οἱ ἑπόμενοι, εἶνε περίπου ὅμοια μὲ τὰ ἀνωτέρω,—χαρίσματα ὡραῖα, σοβαρά, πολύτιμα, ἀξιέπαινα, ἀλλὰ ... πολλάκις ἕως τώρα δοθέντα. Θὰ ἀναφέρω λοιπὸν ἐδῶ μόνον ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἔγραψαν τὰς ὡραιοτέρας ἐπιστολάς, χωρὶς νὰ καταγράψω καὶ τὰ χαρίσματά των. Καὶ αὐτοὶ εἶνε οἱ ἑξῆς: Ἀπότομος Ἀκτή, Καραγκιόζης, Γλυκεῖα Καρδία, Ναυσικᾶ, Τρυποκάρυδο, Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος, Ἄνθινος Στέφανος, Ἀπότομος Βράχος, Δημ. Π. Πικιώνης, Κυματίζουσα Θάλασσα, Τάνταλος, Τριπλέφαλος Ὕδρα, Ἔνδοξος Σαλαμίς, Χρυσορρόας Πακτωλός, Ἐρυθρὰ Θάλασσα, Μέλας Διάβολος, Βασιλὶς τῆς Ἐρήμου, Ἑωθινὸν Ἄστρον, Μιμόζα, Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς, Κωνστ. Ν. Γαζετόπουλος, Πλοίαρχος Λὰν Γκύ, Φιλέρημον Ἴον, Πεινασμένος Καρχαρίας, Φλοῖσβος τοῦ Εὐξείνου, Νοικοκυρούλα, Ἄσπρη Γάτα, Χειμωνιάτικη Λιακάδα, Ἀνεμώνη, Παρνασός, Ριγολέτος, Γεώργιος Παπαθανασόπουλος, Ἀλεποῦ, Μικρὸς Πανοῦργος, Μαρία Α. Καλλινίκου, Ἀμυγδαλιὰ τῆς Κρανάης, Ἀποπτᾶσα Ἐλπίς, Νικόλαος Κ. Δεκαβάλλας, Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, Νέος Ἀρχιμήδης, Γραβιᾶς, Θεαγένης, Φτερωτὴ Βαρκούλα, Πικραμένη Καρδούλα, Λιμνοθάλασσα τοῦ Μεσολογγίου, Ἰόνιον Πέλαγος, Ροδοφωτισμένη Δύσις, Ἀντίο Μαστέλλο, Μέλι τοῦ Ὑμηττοῦ, Ὡρίων, Ποιήτρια Σαπφώ, Χαριτωμένη Μουρίτσα, Μικρὸς Μηχανικός, Ἀμυδρὰ Λάμψις, Γεράσιμος Α. Λασκαράτος, Αὐτοκράτειρα Εὐδοκία, Ὀρέστης Προύσαλης, Ζηλωτὴς τῆς Διαπλάσεως, Ἀγριόγατος, Μιχαὴλ Παρασκάκης, Ἀπόστολος Ι. Μαρῖνος, Ναυτοπούλα τῆς Ἄνδρου, Σοφὸς Πιττακός, Μικρὸς Πιανίστας, Ἡρωϊκὸν Ξίφος, Μενεξεδένια, Εὐῶδες Ἴον, Ἑλληνικὸν Αἴσθημα, Φασουλογέννητος, Νεφελώδης Οὐρανός, Νεαρὰ Φιλόσοφος, Δεσποινὶς Λῆ-Χοὺγκ-Τσάγκ, Μικρὰ Δεσποινίς, Δημήτριος Κ. Φιλέρης, Φλώρα Γ. Μαυρομμάτη, Ὀρφεὺς Βεϊνόγλου, Κόρη τῆς Ἑλλάδος, Φαιδίμη, Βίγλα, Κλεαρέτη Ε. Δίπλα, Θεραπαινὶς τῶν Μουσῶν, Ὄλπις ὁ Γριπεύς, Καπετὰν Γιακουμῆς, Τίτος, Ρόδον τῆς Αὐγῆς, Πατραϊκὸς Κόλπος, Ἄρατος, Ἡγεμονὶς τῆς Σύρου, Φιλόπατρις Ἰάς, Τριόπιος Ἀπόλλων, Ἀεροναυτοπούλα καὶ ... ἕνα θαῦμα ! Σέλευκος ὁ Κεραυνός. Εἶνε ἡ μόνη σχεδὸν ἐπιστολή, ἀπὸ τὰς γραμμένας μὲ κόκκινο μελάνι, ἡ ὁποία ἔμεινεν ὁπωσοῦν σῶα καὶ ἐδιαβάσθη.

« Τὸ γνωρίζει αὐτὸ ἐξ ἰδίας πείρας. »

* * *

Τώρα ἐρχόμεθα εἰς τὸν Γ' Σωρόν, τὸν σχετικῶς μικρότερον, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖται ὅλῳ καὶ ἀπὸ ἐμμέτρους ἀπαντήσεις.

Νά σας εἰπῶ τὴν ἁμαρτίαν μου, δέν μου ἤρεσαν αἱ περισσότεραι, μόνον καὶ μόνον, διότι ἦσαν ἔμμετροι. Τὸ ψωμὶ τὸ τρώγει κανεὶς ὅπως καὶ ἂν εἶνε, φθάνει νὰ πεινᾷ· ἡ κρέμα ὅμως ἢ πρέπει νὰ εἶνε κρέμα ἢ νὰ λείπῃ. Αὐτῆς τῆς γνώμης εἶμαι ἐν γένει διὰ τὰ ἔμμετρα. Γράφει κανεὶς στίχους, ὅταν εἰμπορῇ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἰδέαν του καλλίτερα ἢ εἰς τὸ πεζόν. Ἀλλὰ νὰ γράφῃ στίχους, χωρὶς νὰ εἶνε ἀνάγκη καὶ χωρὶς νὰ εἰμπορῇ, ὁμοιάζει μ' ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θὰ ἔπερνεν ἀμάξι διὰ νὰνέλθῃ τὸ μονοπάτι τοῦ βουνοῦ.

Ἐν τούτοις καὶ ἀπὸ τὸν ἀτυχῆ αὐτὸν σωρὸν ὀφείλω νὰ ἐξαιρέσω τρῶτον τὴν ἀπάντησιν τοῦ Ἀ σ τ έ ρ ο ς τ ο ῦ Β έ γ α, ἡ ὁποία εἶνε ἡ καλλιτέρα, δεύτερον τὴν ἀπάντησιν τοῦ Κ ε ρ α υ ν ο ῦ, καὶ κατόπι τῶν ἑξῆς κατὰ σειράν: Ἰτέας, Λοξίου, Ἀ τ ᾽ α β υ ρ ί ο υ Ρ ό δ ο υ, Β α σ ι λ έ ω ς τ ο ῦ Κ α τ έ ρ γ ο υ, Μ α ρ ί ν ο υ Σ ι γ ο ύ ρ ο υ καὶ Ἰ ω ά ν ν ο υ Γ. Μ π ο ύ μ π ο υ λ η.

Ἡ ἀπάντησις τοῦ Μ α ρ ί ν ο υ Σ ι γ ο ύ ρ ο υ, ὡς στιχουργία χωλαίνει ἀρκετά. Καὶ ὅμως αὐτὴν μόνον θὰ δημοσιεύσω ἐδῶ, διότι ἔχει τὸ προτέρημα νὰ λέγῃ κάτι τὸ πρωτότυπον, τὸ ὁποῖον δὲν λέγουν αἱ ἄλλαι, μ' ὅλους τοὺς τυχὸν ὡραιοτέρους στίχους των. Ἰδού:

Ἂν ἦταν νὰ μοιράνω παιδὶ ἀρσενικό,
Καρδιὰ θὰ του ἐχάριζα, μὰ καὶ πολὺ μυαλό,

Καὶ λ ί γ η εὐτυχία. . . Γιατὶ τὴ δυστυχιὰ
Πρέπει νὰ δοκιμάσῃ καθένας 'στὴν καρδιά,

Νὰ συμπονῇ τοὺς ἄλλους, ὅταν πολὺ ὑποφέρουν,
Γιατὶ ἡ καρδιὲς λυποῦνται, τὸν πόνο σὰν ἠξέρουν.

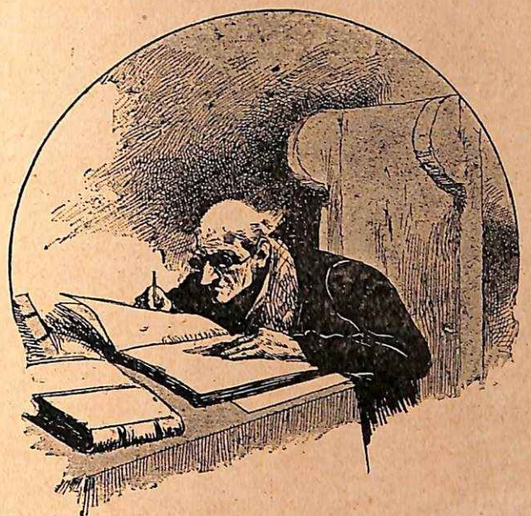

« Σκυμμένος αἰωνίως εἰς τὰ βιβλία του.»

Καὶ μὲ τὴν ὡραίαν αὐτὴν ἀπάντησιν, ἡ ὁποία μᾶς χρησιμεύει τρόπον τινὰ ὡς γέφυρα, μεταβαίνομεν εἰς τὸν Δ' Σωρόν, τὸν τελευταῖον.

Ἐδῶ ὡσεπιτοπλεῖστον αἱ ἀπαντήσεις εἶνε π ρ ω τ ό τ υ π ο ι. Δὲν ὁμοιάζουν ἡ μία μὲ τὴν ἄλλην, καὶ ἂν κάποτε ὁμοιάζουν εἰς τὴν ἰδέαν, διαφέρουν ὅμως πολὺ εἰς τὴν διατύπωσιν. Θὰ εὕρωμεν καὶ ἐδῶ ἐπιστολάς, αἱ ὁποῖαι θά μας λέγουν τὰ ἴδια τοῦ Β' Σωροῦ, ἀλλὰ θὰ εἶνε ἐ κ τ ά κ τ ω ς κ α λ ο γ ρ α μ μ έ ν α ι καὶ θὰ διακρίνωνται δι' αὐτὸ καὶ μόνον. Ἔπειτα ἐδῶ κατατάσσονται καὶ αἱ ἀστεῖαι, αἱ φαιδραί, αἱ παράδοξοι ἀπαντήσεις. Τέλος πάντων αὐτὸς εἶνε ἐν τῷ συνόλῳ ὁ ἐκλεκτότερος σωρός, λυποῦμαι δὲ μόνον διότι ἡ πλημμύρα τὸν ἔκαμε κάπως μικρόν,—ἂν καὶ δὲν ὑπάρχῃ πολὺς φόβος νὰ ὑπῆρχον καὶ ἄλλα ἐξαιρετικὰ γράμματα καὶ νὰ κατεστράφησαν, διότι, καθὼς παρετηρήθη ἄλλοτε, ἡ μανία τῶν στοιχείων φείδεται παραδόξως τῶν καλῶν.

Μεταξὺ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι λέγουν τὰ ἴδια μὲ τοὺς προηγουμένους, ἀλλὰ μὲ ὡραιότατον τρόπον, ἡ ὁλομέλεια τοῦ μικροῦ μας δικαστηρίου κατατάσσει τοὺς ἑξῆς: Λ υ σ ό χ α ρ τ ο ν, Ἱ π π ό τ η ν Γ ο υ λ ι έ λ μ ο ν, Ζ ή ν ω ν α τ ὸ ν Σ τ ω ϊ κ ό ν, Α ὐ γ ε ρ ι ν ό ν (ὁ ὁποῖος ἀπαντᾷ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ διστίχου τοῦ Βιζυηνοῦ :

Φρόνιμο, σόλτο, χαρωπό,
Νὰ τὸ παιδάκι ποῦ ἀγαπῶ !)

Ἰ α τ ρ ὸ ν τ ῶ ν Σ υ ν δ ρ ο μ η τ ῶ ν, Β ί ω ν α τ ὸ ν Σ μ υ ρ ν α ῖ ο ν, Γ ο υ λ ι έ λ μ ο ν Τ έ λ λ ο ν, Ἀ ν ε μ ο σ τ ρ ό β ι λ ο ν Π τ η ν ὸ ν τ ῆ ς Ἐ ρ ή μ ο υ καὶ Ἀ ε τ ὸ ν τ ῆ ς Ἴ δ η ς. Ἡ ἀνάγνωσις τῶν ἐπιστολῶν αὐτῶν μᾶς ἐπροξένησε μεγάλην εὐχαρίστησιν, καὶ στενοχωροῦμαι π ο λ ὺ διότι ἡ σ τ ε ν ο χ ω ρ ί α μας δὲν ἐπιτρέπει νὰ σας προξενήσω τὴν ἰδίαν εὐχαρίστησιν. Ἔπειτα ἔρχονται καὶ ἄρκεται ἐπιστολαί, αἱ ὁποῖαι, καθὼς θὰ ἰδῆτε, ἔχουν μεγαλήτερα δικαιώματα.

« Φαντάζεται ὅτι εἶνε λησταί ! »

Ἀκούσατε τώρα τί γράφει τὸ Δ α ί μ α ρ γ ο Γ α τ ά κ ι.

«Ὅταν ἐγέννησεν ἡ μητέρα μου τὴν μικρήν μου ἀδελφούλαν, ἡ γιαγιά μου ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ μου διηγηθῇ περὶ τῆς Μοίρας, ἡ ὁποία ἔρχεται τὴν τρίτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς γεν-

νήσεως καὶ μοιραίνει τὸ παιδί. Ἐγώ, παρὰ τὰς διαμαρτυρίας τοῦ μεγαλητέρου ἀδελφοῦ μου, ὁ ὁποῖος προσεπάθει νά με πείσῃ ὅτι ὅλα αὐτὰ ἦσαν προλήψεις, ἐπίστευσα τὰς διηγήσεις τῆς γιαγιᾶς, καὶ μὲ τὴν ἄδειαν τῶν γονέων μου, ἀπεφάσισα ἀπὸ περιέργειαν νὰ κοιμηθῶ, ἢ μᾶλλον νὰγρυπνήσω τὴν τρίτην νύκτα, εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ βρέφους.

«Ἐκεῖ, κατὰ τὰ μεσάνυκτα, βλέπω μίαν γυναῖκα ἀσπροφοροῦσαν νὰ σταθῇ ἄνωθεν τοῦ λίκνου, καὶ ἔντρομος, ἀκούω μίαν λεπτὴν καὶ παράξενην φωνὴν νὰ λέγῃ:

«Τὸ παιδὶ αὐτὸ θὰ ζήσῃ πολλὰ χρόνια.

«Θὰ γίνῃ πλουσιώτατον.

«Θὰ γίνῃ ἐνδοξότατον.

«Τὰ εἶπεν αὐτὰ ἡ Μοῖρα καὶ μὲ βραδὺ βῆμα διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν... Ἀλλ' ἐνῷ ἐπλησίαζεν, ἔξαφνα πίπτει κάτω καί.... διακρίνω τὸν ἀδελφόν μου τυλιγμένον μὲ ἕνα σεντόνι καὶ ξεκαρδισμένον 'στὰ γέλια.»

Ἂν τὸ Λαίμαργο Γατάκι εἶχε τὴν λεγομένην διπλῆν ὅρασιν, θὰ ἔβλεπε καὶ ἡμᾶς νὰ γελῶμεν μὲ τὸ ἔξυπνον γραμματάκι του.

«Φαίνεται ὅτι ἐμέ,—λέγει ἡ Ναυτοπούλα,—θὰ μ' ἐμοίρανε πολὺ καλὴ Μοῖρα, διότι μέχρι τοῦδε, δόξα τῷ Θεῷ καὶ νὰ μὴ ματιασθῶ, ἡ ζωή μου διέρχεται ὡς ὡραῖον ὄνειρον. Εἶμαι εὐτυχής, εὐτυχεστάτη, καὶ ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ εὐχαριστῶ δι' αὐτὸ τὸν Θεὸν καὶ τὴν Καλὴν Μοῖραν, ποὺ μου ἐχάρισε τὸ καλλίτερον δῶρον τοῦ κόσμου, τὴν Εὐθυμίαν, ἡ ὁποία μὲ κάμνει νὰ τα βλέπω ὅλα ρόδινα, καὶ οὐδέποτε νὰπελπίζωμαι. Διὰ τοῦτο κ' ἐγώ, ἂν ἐπρόκειτο νὰ μοιράνω ἓν ἀγαπητόν μου βρέφος. πρῶτα - πρῶτα θά του ἐχάριζα τὴν Εὐθυμίαν, δεύτερον τὴν Ὀλιγάρκειαν, καὶ τρίτον θά του ηὐχόμην νὰ διατηρήσῃ ὅσῳ τὸ δυνατὸν περισσότερον τοὺς ἀγαπητούς του γονεῖς. Ἰδοὺ κατὰ τὴν ταπεινήν μου γνώμην τίνα τὰ καθιστῶντα τὸν ἄνθρωπον εὐτυχῆ, καὶ ὄχι τὰ πλούτη, ἡ δόξα καὶ αἱ τιμαί.»

Κανεὶς δὲν λέγει τὸ ἐναντίον, εὐτυχὴς Ναυτοπούλα. Ἡ Σμυρνηοπούλα μάλιστα, ὑπερθεματίζουσα, δίδει τὸ πρῶτόν σου χάρισμα καὶ παραιτεῖται τῶν δύο ἄλλων. «Θὰ ἐμοίραινα τὸ ἀγαπητόν μου βρέφος, λέγει, μ' ἕνα μόνον χάρισμα, ποὺ νὰ περικλείῃ ὅλα τὰ χαρίσματα τοῦ κόσμου. Θά το ἔκαμνα νὰ εἶνε πάντα γελαστό, καὶ διὰ νὰ εἶνε πάντα γελαστό, θὰ 'πῇ πῶς θὰ εἶνε ισοβίως εὐτυχές.»

Ἡ Ἀδηφάγος Στρουθοκάμηλος θὰ ἔδιδεν ἄλλα χαρίσματα ἂν τὸ βρέφος ἦτο ἀγόρι, καὶ ἄλλα ἂν ἦτο κορίτσι. Καὶ ἂν μὲν ἦτο κορίτσι, α' νὰ εἶνε ὡραία καὶ χαρίεσσα, β' νὰ εἶνε ἐλεήμων, γ' νὰ ἔχῃ κρίσιν διὰ νὰ ἠξεύρῃ πῶς νὰ φέρεται εἰς τὸν κόσμον. Ἂν δὲ ἦτο ἀγόρι, α' νὰ εἶνε γενναῖος καὶ δυνατός, διὰ νὰ ὑπερασπισθῇ τὴν πατρίδα του ἐν ὥρᾳ ἀνάγκης, β' νὰ εἶνε ἔξυπνος διὰ νὰ κερδίζῃ χρήματα, γ' νὰ εἶνε μᾶλλον φιλόδοξος, διότι «ἐκεῖνος ποῦ σκοπεύει τὸ φεγγάρι, θὰ φθάσῃ πολὺ πειὸ ψηλὰ ἀπὸ ἐκεῖνον ποῦ σκοπεύει ἕνα δένδρο, καὶ θὰ εἶνε προτιμώτερον νὰ ἀποτύχῃ εἰς τὸ πρῶτον, παρὰ νὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὸ δεύτερον.»

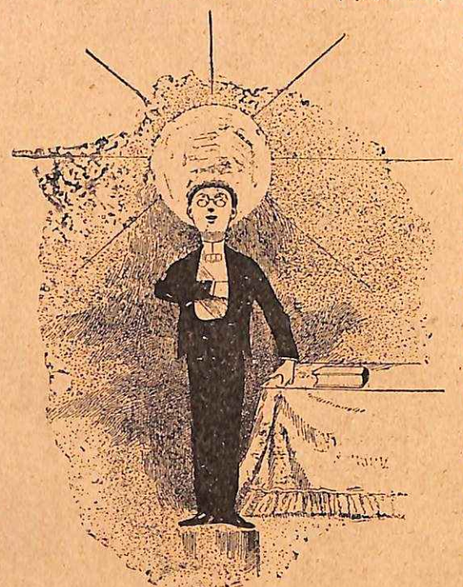

« Νὰ φθάσῃ εἰς τὰ ἀνώτερα ἀξιώματα τῆς Πολιτείας.»

Πῶς σᾶς φαίνεται: αὐτὴ ἡ λογική; Σκεφθῆτε, καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι εἶνε μία μεγάλη ἀλήθεια.

Καὶ ἡ Τσὶν-Τσὶν-Τσάϊναμαν χωρίζει ἐπίσης τὰ δῶρά της. Καὶ εἰς κορίτσι μὲν θὰ ἐχάριζε: α' νὰ εἶνε ὡραία ὡς ἡ Ἀφροδίτη, β' νὰ ἔχῃ λαμπρὸν τάλαντον μουσικῆς, ὥστε ὅλος ὁ κόσμος νὰ ἔτρεχε νά την ἀκούσῃ, καὶ βασιλεῖς καὶ πρίγκιπες καὶ πριγκιπέσσες· γ' νὰ εἶνε μειλίχιος, εὐγενὴς καὶ καλὴ πρὸς ἀνθρώπους, ζῶα καὶ ἄνθη. Ἂν δὲ ἦτο ἀγόρι, θά το ἔκαμνε, α' ἀνδρεῖον ὡς λέοντα· β' ζωγράφον τόσον καλόν, ὅσον ὁ Ἀπελλῆς, ποῦ ὅ,τι ζωγραφίζει, νὰ νομίζῃς ὅτι εἶνε ἀληθινόν, καὶ ἂν εἶνε ἄνθος νὰ σκύπτῃς νά το μυρίσῃς, καὶ ἂν εἶνε ζῷον νά το θωπεύσῃς· γ' εὐγενῆ πρὸς ὅλους, πλουσίους καὶ πτωχοὺς ἀδιακρίτως.

Ὁ Φίλανθος πάλιν δὲν θὰ ἠρνεῖτο νὰ χαρίσῃ τὰ δῶρά του· ἀλλὰ θὰ ἠρώτα καὶ τοὺς γονεῖς τοῦ παιδίου, τί ἤθελαν νά το κάμουν, ὥστε ἀναλόγως τῆς ἐπιθυμίας των νά το μοιράνῃ. Τὸ ἤθελαν π. χ. στρατιωτικόν; ὁρίστε ἕνα σπαθί, ἕνα τουφέκι καὶ ἕνα τηλεσκόπιον διὰ τὰς μάχας. Τὸ ἤθελαν γεωμέτρην; ὁρίστε ἕνα διαβήτην, ἕνα γωνιόμετρον καὶ ἕνα μολύβι. Καὶ οὕτω καθεξῆς. Πάρα πολὺ ἀγαθὴ Μοῖρα, ὥστε νὰ ἔρχεται εἰς συνεννόησιν καὶ μὲ τοὺς γονεῖς!

Ἰδοὺ καὶ τὰ δῶρα τοῦ Λεοπαρδάλεως· μία κούνια γιὰ νὰ κουνιέται, ἕνα κουδουνάκι γιὰ νὰ παίζῃ, καὶ ἕνα μπιμπερὸν γιὰ νὰ πίνῃ τὸ γάλα του! Καὶ τοῦτο, διότι, λέγει, μόνον ὁ Θεὸς εἰμπορεῖ νὰ μοιράνῃ ὅπως πρέπει. Τὴν ἰδίαν γνώμην φαίνεται νὰ ἔχῃ καὶ ὁ Λευκοκύμαντος Αἰγιαλός, ὁ ὁποῖος χαρίζει: Σιωπήν, διὰ νὰ μὴ ξεκουφαίνῃ τὴ μαμμά· μίαν κουδουνίστραν, καὶ μίαν κουλούραν ἀπὸ καουτσούκ, διὰ νὰ τρίβῃ τὰ οὐλά του.

Ὁ Γόρδιος δὲν ἔχει καμμίαν ἀξίωσιν βραβείου, διότι, λέγει, εἶνε πολλοὶ συνδρομηταὶ μεγαλήτεροί του καὶ προπάντων συνδρομήτριαι ἐξυπνότεραι, (πῶς καμαρόνουν τώρα τὰ κορίτσια!) Ἐν τούτοις στέλλει καὶ αὐτὸς τὰ τρία του δῶρα, τὰ ὁποῖα εἶνε τὰ ἑξῆς: 1ον νὰ μὴ πολιτευθῇ ποτὲ (τοὐλάχιστον ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα·) 2ον νὰ ἔχῃ τὴν τύχην, ὅταν μάθῃ νὰ ἀναγινώσκῃ, ἡ Διάπλασις νὰ εἶνε ὄχι διπλασία, ἀλλὰ τριπλασία τῆς παρούσης· 3ον τὸ θέρος νὰ διέρχεται εἰς τὴν ὡραίαν καὶ δροσερὰν ἐξοχὴν τῆς Κηφισσιᾶς, ἀφ' ὅπου καὶ γράφει ὁ Γόρδιος. Νὰ

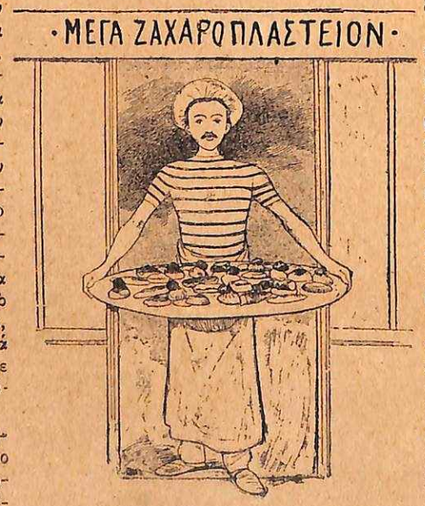

« Ἕνα θεῖον ζαχαροπλάστην...»

πραγματικῶς ἕνας εὐτυχὴς ἄνθρωπος, χωρὶς πολλὰς ἀξιώσεις.

Ἰδοὺ ἡ ἐπιστολὴ τῆς Ξανθῆς Νησιωτοπούλας:

«Ἐὰν ἤμουν ἡ Καλὴ Μοῖρα καὶ ἐπρόκειτο νὰ κάμω τρία δῶρα εἰς ἕν ἀγαπημένον μου βρέφος, ἰδοὺ τί θά του ἐχάριζα: Πρῶτα ἕνα κολὸ μπαμπᾶ καὶ μιὰ καλὴ μαμμά, ποῦ νὰ μή το μαλόνουν ποτέ. Δεύτερον ἕνα θεῖον ζαχαροπλάστην, διὰ νὰ ἔχῃ μπόλικα γλυκίσματα. Τρίτον μίαν θείαν, ἡ ὁποία νὰ ἠξεύρῃ νὰ κάμνῃ, (σὰν μιὰ ποῦ γνωρίζω ἐγώ,) ὡραίους κεφτέδες. Ἐὰν δὲ αὐτὸ τὸ παιδάκι δὲν γίνῃ τὸ εὐτυχέστερον παιδὶ τοῦ κόσμου, νὰ μή με ξαναπῆτε πλέον... Ξανθὴν Νησιωτοπούλαν.»

Πολὺ ἔξυπνη καὶ καθ' ἑαυτὸ παιδικὴ ἐπιστολή, ἀπὸ ἐκείνας πού μας ἀρέσουν. Ἄλλα καὶ ἡ τεχνικωτάτη, ἡ σφικτοδεμένη ἐπιστολή, ποῦ στέλλει τὸ Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, ἡ ἀπάντησις αὐτὴ ποῦ ἀπαντᾷ, χωρὶς νὰπαντᾷ, τί σας λέγει!

«Φιλτάτη Διάπλασις. Ἐγνώρισες ποτὲ ὀρφάνεια; Ὤ, εἶνε φοβερὸν πρᾶγμα! Ποτὲ τὸ ἀγαπημένο μου παιδάκι δὲν θὰ εὐτυχήσῃ, ἂν δὲν εὑρίσκεται 'στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ μπαμπᾶ του καὶ τῆς μαμμᾶς του. Ἀλλὰ καὶ 'στὴν γλυκειά τους ἀγκαλιὰ νὰ εὑρίσκεται, ἂν ὁ φθόνος γιὰ κάθε εὐτυχῆ τοῦ τρώγῃ σὰν σκουλῆκι τὴν καρδιά, ποτὲ πάλι δὲν θὰ χαρῇ ζωὴ εὐτυχισμένη. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀγνὴ καρδιά του καὶ ἡ ἀγάπη τῶν γονέων του δὲν θὰ ἠμπορέσουν νὰ το κάμουν νὰ χαρῇ τὴν γλυκειὰ ζωή, ἂν εἶνε παντοτεινὰ ἄρρωστο. Σὲ φιλῶ πολύ.»

Τὰ χαρίσματα τῆς Μοίρας αὐτῆς ἐξάγονται ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν ἕνα-ἕνα, καὶ δὲν εἶνε πολὺ διαφορετικά, ἀφ' ὅσα μᾶς εἶπαν ἕως τώρα. Ἀλλὰ εἴδατε μὲ πόσῳ διαφορετικὸν τρόπον ἐκφράζονται. Τί τα θέλετε ὅμως! Καμμία ἀπάντησις δέν μας ἔκαμε τὴν ἐντύπωσιν τῆς ἐπιστολῆς, ποῦ θἀναγνώσετε παρακάτω, καὶ ἡ ὁποία, εἶμαι βέβαιος, θά σας κάμῃ τὴν ἰδίαν ἐντύπωσιν:

«— Νοῦς ὑγιής, ἐν σώματι ὑγιεῖ.

— Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους· ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστί.

— Ἀργία μήτηρ κακίας. Ὁ μὴ ἐργαζόμενος μηδ' ἐσθιέτω.

Φαντάσου, ἀγαπητὴ Διάπλασις, ἐὰν ἡ Μοῖρα τοῦ καθενὸς εἶχεν ὑπ' ὄψει διὰ τὸν εὐνοούμενόν της τὰ ἀνωτέρω χρυσᾶ λόγια. πῶς θὰ ἦτο ὁ κόσμος! Ἔξω δυστυχία ἔξω φτώχεια, ἔξω κακία.

Ὑγείαν λοιπόν, δηλαδὴ κορμὶ σίδερο, μυαλὸ δυνατό.

Ἀγάπην, — μοῦ χαρίζεις τὸν Θεόν μου.

Φιλεργίαν, δηλαδὴ διαμάντι, φόβον ὀφειδώσεως δὲν ἔχω.

Ἐμπρός, Μοῖρά μου!

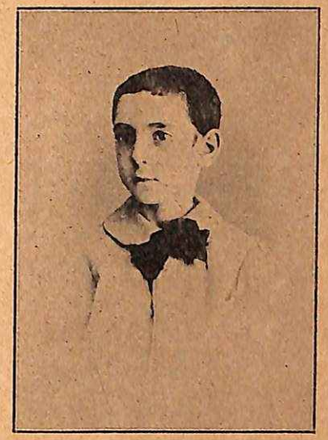

ΠΑΡΝΑΣΟΣ

Βραβευθεὶς εἰς τὴν Η'. Κυριακὴν τῆς «Διαπλάσεως» (Ἴδε φυλλάδιον 25—26, σελ. 209.)

Μοῖρα! Ἀλλά τί φωνάζω; Μοῖρά μου εἶμαι ἐγὼ ἡ ἰδία. Ὅ,τι σπείρῃς, θὰ θερίσῃς.

ΑΝΟΙΧΤΗ ΚΑΡΔΙΑ»

Ναί! Μοῖρα τοῦ καθενὸς εἶνε ὁ ἴδιος ὁ ἑαυτός του. Ἄξιζε νὰ γίνῃ ὅλη ἡ Ἑνάτη Κυριακή, καὶ οἱ σωροὶ τῶν γραμμάτων, καὶ ἡ πλημμύρα, καὶ ἡ φλυαρία τῆς κρίσεως, καὶ τὸ οἰκτρόν μου λογοπαίγνιον, καὶ ἡ φασαρία τῶν Βραβείων, — διὰ νὰκούσωμεν αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν. Σημειώσατε δὲ ὅτι εἶνε ἀπὸ τὰς ἀληθείας ἐκείνας, τὰς ὁποίας σέβονται καὶ τὰ στοιχεῖα. Διότι ἐν ᾧ καὶ τῆς Ἀνοιχτῆς Καρδιᾶς ἡ ἐπιστολὴ ἦτο γραμμένη μὲ κόκκινο μελάνι, ἐν τούτοις δὲν ἐπειράχθη σχεδὸν διόλου καὶ διαβάζεται καθαρότατα.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀνοιχτὴ Καρδιά.* [6 Ε]

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* [5 Ε] *Ξανθὴ Νησιωτοπούλα.* (4 Ε]

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Λαίμαργο Γατάκι* [4 Ε] *Ἀδηφάγος Στρουθοκάμηλος* [4 Ε] *Μαρῖνος Σιγόθρος* [4 Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: [ἀπὸ 3 Ε] *Ἀστὴρ τοῦ Βέγα, Τσὶν-Τσὶν-Τσάϊναμαν, Κεραυνός, Ἰτέα, Γουλιέλμος Τέλλος, Αὐγερινός, Ἰατρὸς τῶν Συνδρομητῶν, Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου.*

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ [ἀπὸ 2 Ε]: *Λυσόχαρτον, Ἱππότης Γουλιέλμος, Ζήνων ὁ Στωϊκός, Βίων ὁ Σμυραῖος, Ἀνεμοστρόβιλος Ἀετὸς τῆς Ἴδης, Γόρδιος, Λούσιος, Χρυσόψαρο.*

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ [ἀπὸ Ε) *Δικατερίνη Κοτζάλη, Δροσιὰ τοῦ Βοσπόρου, Ζοφερὸς Μεσαίων, Πλησιφαὴς Σελήνη, Ἑλληνικὴ Δόξα, Σῦρε κ' ἔλα, Πηνελόπη Μοσχοφίδου, Σμυρνηοπούλα.*

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ὅλοι ὅσοι ἀναφέρονται εἰς τὴν κρίσιν. Ἡ *Ναυτοπούλα* [5 Ε] τίθεται τιμητικὸς ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΕΚΑΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

«Ἀφ' ὅσα σᾶς συνέβησαν, ἢ ἀφ' ὅσα ἠκούσατε ὅτι συνέβησαν εἰς ἄλλους, ποῖον ἀστεῖον ἐπεισόδιον σᾶς ἔκαμε νὰ γελάσετε περισσότερον;»

Αἱ ἀπαντήσεις, ὅσῳ τὸ δυνατὸν σύντομοι, — βλέπετε δὰ πόσον σύντομοι εἶνε αἱ συνήθως βραβευόμεναι, — γραμμέναι ἐπὶ χωριστοῦ φύλλου χάρτου, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ περιέχῃ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς τῆς ἀπαντήσεως, ὑπογεγραμμέναι ἐν τάξει μὲ τὸ ὄνομα καὶ μὲ τὸ ψευδώνυμον, καὶ φέρουσαι ἐπικεφαλίδα «Ἀπάντησις εἰς τὴν Δεκάτην Κυριακήν,» εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 10 Φεβρουαρίου 1900.

Κατ' ἐντολὴν τῆς Διαπλάσεως

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

καθ' ὑψηλὴν ἐπιθυμίαν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίδος ΟΛΓΑΣ

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Μετεφράσθη ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ τῆς L. T. MEADE ὑπὸ Ἰουλίας Α. Σωμάκη.

ΚΑΛΛΙΣΤΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ

Λαμπρὸς τόμος μὲ 60 εἰκονογραφίας

ΤΙΜΑΙ

Ἄδετος φρ. 6— Χρυσόδετος φρ. 8.

ΕΠΙ ΧΑΡΤΟΥ Α' ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

Ἄδετος φρ. 7— Χρυσόδετος φρ 10.

ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΕΤΡΑ ΚΑΙ ΛΙΘΑΡΙ

Μιὰ διαμαντόπετρα χαμένη
Σ' ἔρημο δρόμο ἦταν πεσμένη·
Μὰ κατὰ τύχη της καλή,
Τὴν βλέπει ἐνὸς ἐμπόρου 'μάτι...
Καὶ εἰς τῆς Χώρας τὸ Παλάτι
Τρέχει, τὴν ἀκριβοπουλεῖ,
Καὶ 'στὸ χρυσάφι βουτημένη
Στολίζει ἔως τώρα ἡ χαμένη
Τὸ στέμμα τὸ βασιλικό !..

* * *

Τοῦ δρόμου ἐκείνου ἕνα λιθάρι
Τῆς διαμαντόπετρας τὴ χάρι
Ζηλεύοντας, περαστικὸ
Σὰν εἶδε ἕναν πτωχὸ χωριάτη,
Τοῦ λέει : «—Καλέ μου διαβάτη,
Πάρε με, σὲ παρακαλῶ,
Εἰς τὸ ἀμάξι σου !.. Δὲν ξέρω
Ἂν ἦνε δίκηο νὰ ὑποφέρω
Καὶ νὰ μὴ βλέπω ἕνα καλό...
Στοὺς πέντε δρόμους πεταμένο,
Εἰς τὸ χαλάζι ἐκτεθεμένο
Καὶ 'ς τοῦ χειμῶνος τὴν βροχή,
Ἐνῷ, ὥς προχθές, ἡ ἀδελφή μου
— Ἡ Διαμαντόπετρα— μαζί μου,
Ποῦ ἔζοῦσε βίον δυστυχῆ,
Πέτρα παρόμοια σὰν κ' ἐμένα,
Λαμπροστολίζει ὁλοένα
Τοῦ Βασιλειὰ τὴν κεφαλή !..
Ἔλα λοιπόν ! καὶ σὺ ἂν με φέρῃς
Στὴν Πολιτεία... ποῦ το ξέρεις
Τί γράφει ἡ Τύχη μου ἡ καλή!»

* * *

Τοῦ κάνει ὁ χωρικὸς τὴ χάρι
Καὶ εἰς τάμάξι τὸ λιθάρι
Τὸ παίρνει, ἐνῷ μ' ἀληθινὴ
Ὑπερηφάνεια αὐτὸ νομίζει,
Ὅτι 'στὸν κόσμο κ ἄ τ ι ἀξίζει
Καὶ κάτι τέλος θὰ γενῇ.
Καὶ πράγματι· ὅπως ἐξίππάσθη
Κ ἄ τ ι 'στὸν κόσμον ἐχρειάσθη...
—Δὲν λέμε ὄχι· ἀλλὰ τί ;
—Μετὰ τὸ τόσο του καμάρι...
Τοῦ λιθοστρώτου ἕνα λιθάρι
Ἔγινε, ὁ κόσμος ποῦ πατεῖ !..

(Μῦθος Κριλώφ) Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 409.)

Ἠκούσθη μία φοβερὰ καὶ ἐπώδυνος κραυγή ... ἔπειτα τίποτε.

Ὁ κύριος Μπρόουν ἀπέδωκε τὴν ὑστάτην πνοὴν καὶ ἐτελείωσε τὸ ἔντιμον στάδιόν του, φεῦ ! εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του !

Εἶνε περιττὸν νὰ σας εἴπω, ὅτι οἱ λησταὶ εἶχον ἀνασκαλεύσῃ τὰ θυλάκια τοῦ θύματός των μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ἐπιμελείας, καί, κατὰ τὴν συμφωνίαν, ἐκράτησαν μὲν ὅσα χρήματα εὗρον, ἀπέδωκαν δὲ ἐντίμως εἰς τὸν Ρενὼ τὰ ἔγγραφα, τῶν ὁποίων ἠγνόουν τὴν ἀξίαν.

Ὁ κακοῦργος ἐβιάζετο τώρα νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τοὺς γκουερίλλιέρους· συνεβούλευσεν ὅθεν τὸν πρώην ὑπηρέτην του νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Μεδιάνον, καὶ αὐτὸς προσεποιήθη ὅτι θὰ ἐξηκολούθει τὸν δρόμον του.

Καθ' ὁδὸν ὅμως ἐσκέφθη, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰφίσῃ ὀπίσω του συνένοχον, γνωρίζοντα ὅσα ἐγνώριζεν ἤδη ὁ Παῦλος, καὶ ἀπεφάσισε νὰπαλλαχθῇ καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸ ταχύτερον.

Εὗρεν εὐκόλως ἕνα σταθμόν, ἐκεῖ κάπου πλησίον, διότι ἰσχυρὸν στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα κατεῖχε τὴν χώραν.

Παρουσιάσθη πρὸ τοῦ διοικοῦντος ἀξιωματικοῦ, καὶ ἔπλασε μίαν ἱστορίαν ἀρκετὰ ὁμοιαλήθη διὰ τὴν ταραχώδη ἐκείνην ἐποχήν.

Ὁ συνταξειδιώτης του Μπρόουν καὶ αὐτός, —διηγήθη, — εἶχον προσβληθῇ εἰς τὴν Σιέρραν Γκουάρραν ὑπὸ στίφους γκουεριλλιέρων, καὶ μόνος αὐτὸς κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ τὸν θάνατον. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐγνώριζε τὰ ἱσπανικά, ἔμαθεν ἀπὸ τὰς συνομιλίας τῶν λησταντάρτων, ὅτι ἐσκόπευον νὰ μεταβῶσιν εἰς Μεδιάνον, καὶ ἐκεῖθεν, συνενούμενοι μὲ μίαν ἄλλην γκουερίλλαν, νὰ προσβάλουν τὸ γαλλικὸν ἀπόσπασμα.

Ὁ ἀξιωματικός το ἐπίστευσε καὶ ἔσπευσε μετὰ τῶν ἀνδρῶν του εἰς Μεδιάνον, ὅπου πράγματι εὗρε τὴν γκουερίλλαν τοῦ Παύλου, ἀμέριμνον ὅλως καὶ διασκεδάζουσαν, βπάναις τοῦ μακαρίτου κ. Μπρόουν... Ἡ ἀντίστασις ὑπῆρξεν ἀσθενεστάτη, καὶ ὀλίγιστοι τῶν γκουερίλλιέρων ἐκείνων κατώρθωσαν νὰ διαφύγουν. Ὁ Παῦλος ἐφονεύθη μεταξὺ τῶν πρώτων.

Οὕτως ὁ Ρενὼ ἀπέμεινεν ὁ μόνος κύριος τῆς περιουσίας τῶν Νοαρμών· δὲν εἶχε πλέον συνενόχους, καὶ εἰς τὸ ἐξῆς οὐδεμίαν κινδυνώδη ἀποκάλυψιν ἐφοβεῖτο.

Ἀμέριμνος, μακάριος, ἐξηκολούθησε τὸ ταξείδιόν του. Οὐδὲν ἀξιομνημόνευτον ἐπεισόδιον τῷ συνέβη καθ' ὁδόν. Μόνον, πρὶν διαβῇ τὰ Πυρηναῖα, ὁ κακοῦργος, μὲ τὴν συνήθη του δεξιότητα, μετεμορφώθη καὶ προσέλαβεν, ὅσον τελειότερον ἠμπόρεσε, τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ Λουδοβίκου Νοαρμών. Καὶ ὑπὸ τὴν μορφὴν καὶ τὸ ὄνομα τούτου, ἐπέστρεψεν εἰς Γαλλίαν.

Κατεῖχεν ὅλα τὰ ἔγγραφα τοῦ μαρκησίου, ἐγνώριζε σχεδὸν ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς ζωῆς του, καὶ ἀπέδιδε τὴν ἔλλειψιν τῆς μύτης του εἰς τὴν καταστροφήν, τῆς ὁποίας ὁ ἀδελφὸς τοῦ πρώην κυρίου του ὑπῆρξε θῦμα.

Ἀλήθεια, ὑπῆρχον μερικοὶ ἀξιωματικοί, οἱ ὁποῖοι θὰ ἦσαν ἴσως εἰς θέσιν νὰποκαλύψουν τὴν ἀπάτην. Ἀλλὰ ποῦ ! αὐτοὶ εὑρίσκοντο εἰς τὴν Ἱσπανίαν, καὶ καθὼς ἐπήγαιναν τὰ πράγματα, δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ ἐπιστρέψουν ποτέ !..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'.

ΟΠΟΥ Ο ΨΕΥΔΟΜΑΡΚΗΣΙΟΣ ΝΟΑΡΜΩΝ ΠΡΟΞΕΝΕΙ ΜΕΓΙΣΤΗΝ ΕΚΠΛΗΞΙΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΚΕΚΛΗΜΕΝΟΥΣ ΤΟΥ

Ἀπό τινος ἤδη χρόνου, ὁ Ρενὼ ἐνέμετο τὴν περιουσίαν, τὴν ἀποκτηθεῖσαν διὰ σειρᾶς ἀτιμιῶν καὶ ἐγκλημάτων.

Μόλις ἐγκατεστάθη ἐν Παρισίοις ὡς μαρκήσιος Νοαρμών, ἔσπευσε νὰ ὑποβάλῃ τὴν παροίτησίν του ἀπὸ ἀξιωματικὸς τοῦ Ναπολέοντος, καὶ νὰ καταταχθῇ εἰς τὸ κόμμα τῶν ἀδιαλλάκτων βασιλοφρόνων.

Τὸ προάστειον τοῦ ἁγίου Γερμανοῦ, — ἡ ἀριστοκρατία τῶν Παρισίων, —ἐδέχθη μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας τὸν ἀπόγονον τῆς ἀρχαίας οἰκογενείας τῶν Νοαρμών, ἥτις ὑπέστη τόσους διωγμοὺς καὶ τόσας συμφοράς.

Ὁ ἀπατεὼν εἶχε διηγηθῇ τωόντι, ὅπως τὸν ἐσύμφερε, τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Ρογήρου, καὶ τὸν θάνατον τοῦ Ἱππότου Σαὶν Ροκαντὲν καὶ τοῦ φίλου του Παλουάζου. Ἅμα ἔφθασεν, ἔκαμε πολλὰς ἐπισκέψεις καὶ ἐφρόντισε, νὰ καλλιεργήσῃ ὅλας τὰς σχέσεις, τὰς ὁποίας ἔκρινεν ἀναγκαίας.

Τύψεις συνειδήσεως δὲν εἶχεν ὁ ἄθλιος, καὶ ἔζη εὐτυχής, χωρὶς νὰ ἐνθυμῆται διόλου τὸ παρελθόν.

Προσεκαλεῖτο πάντοτε εἰς τὰς συναναστροφὰς τοῦ καλοῦ κόσμου, καὶ ὅταν ἡ θέσις του τῷ ἐφάνη ἀρκετὰ ἐξησφαλισμένη, ἀπεφάσισε νὰ δέχεται καὶ αὐτὸς εἰς τὸ μέγαρόν του τοὺς νέους του φίλους.

« Αὐτὸ ποῦ σᾶς λέγω κύριε Ἑρμῆ ! . . (Σελ. 425, στήλ. γ'.)

Ἔστειλεν εἰς ὅλους προσκλήσεις δι' ἕνα χορὸν μετημφιεσμένων, καὶ ἔκαμε μεγάλας ἑτοιμασίας διὰ τὴν ἑορτὴν αὐτήν, ἡ ἐπιτυχία τῆς ὁποίας θὰ τῷ ἐξησφάλιζε τὴν πρώτην θέσιν μεταξὺ τῶν παρισινῶν εὐγενῶν.

Ἡ εἴδησις ἔκαμε μεγάλον κρότον ἀνὰ τὸ ἀριστοκρατικὸν προάστειον, καὶ ὁ ψευδομαρκήσιος ἔλαβε πλῆθος αἰτήσεων ἀπὸ ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους μόνον κατ' ὄνομα ἐγνώριζε. Δὲν ἠρνήθη νά τους προσκαλέσῃ· μόνον, διὰ νὰ δώσῃ περισσοτέραν βαρύτητα εἰς τὴν ἐσπερίδα του, προσεποιήθη ὅτι δυσκολεύεται, καὶ δὲν ἐνέδωκεν, εἰμὴ κατόπι παρακλήσεων πολλῶν.

Τὰ πάντα ἔβαινον κατ' εὐχήν.

Ὁ δοὺξ Δελαρὸς-Τρομπέτ, εἷς τῶν ἐπιφανεστέρων ἡγετῶν τοῦ βασιλικοῦ κόμματος, τὸν ὁποῖον ὁ Ρενὼ προσεκάλεσεν αὐτοπροσώπως, ἐδήλωσεν ὅτι θὰ παρευρίσκετο.

Εἰς τὸ μέγαρον τῶν Νοαρμὼν λεγεὼν ἐργατῶν εἰργάζοντο νύκτα καὶ ἡμέραν, διὰ νὰ ἐξωραΐσουν τὰς αἰθούσας διὰ τὸν χορόν, περὶ τοῦ ὁποίου ἤδη ὅλος ὁ κόσμος ὡμίλει.

Ἔφθασε τελοσπάντων καὶ ἡ περίφημος ἡμέρα. Τὸ μέγαρον ἤνοιξε κατάφωτον καὶ καταστόλιστον ἀπὸ ἄνθη.

Ὁ Ρενὼ ἐξέλεξεν ἐνδυμασίαν Ἑρμοῦ, διότι ἦσαν τότε τῆς μόδας αἱ μυθολογικαὶ μεταμφιέσεις.

Τὸ πλῆθος ἐπλημμύρει τὰς αἰθούσας. Ὁ οἰκοδεσπότης, — ὁ μόνος, ὁ ὁποῖος δὲν ἐφόρει προσωπίδα, —ἔτρεχε δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, διὰ νὰ ὑποδέχεται καὶ νὰ περιποιῆται τοὺς εὐγενεῖς του προσκεκλημένους, οἱ περισσότεροι τῶν ὁποίων ἔφερον ἐνδυμασίας πλουσιωτάτας.

Ἀλλ' ἔξαφνα τὸ πρόσωπον τοῦ πρώην Ἐπιστάτου ἔδειξε μεγάλην δυσαρέσκειαν... Μεταξὺ τῶν λαμπρῶν τούτων ἐνδυμασιῶν, παρετήρησε καὶ μερικάς, αἱ ὁποῖαι, καθὼς ἐφρόνει, ἀπετέλουν κηλῖδα. Οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι τὰς ἔφερον, δὲν ἠκολούθουν, φαίνεται, τὸν ἀριστοκρατικὸν συρμόν, καὶ ἀντὶ νὰ μεταμφιεσθοῦν εἰς ἀρχαίους θεοὺς ἢ ἥρωας, ἐπροτίμησαν νὰ παρουσιασθοῦν ὑπὸ μορφὰς κοινοτέρας καὶ πεζοτέρας, εἰς ἄκρον δὲ ἀκαλαισθήτους καὶ ἀπρεπεῖς, ἂν θέλετε, διὰ τόσῳ ἐκλεκτὴν ἑσπερίδα !

Εἷς ἐκ τῶν ἀνθρώπων τούτων ἔφερε στολὴν σκαπανέως, ἄλλοι δύο στολὴν χωροφυλάκων, ἄλλοι τρεῖς στολὴν πεζοναυτῶν τῆς φρουρᾶς, καὶ δύο ἔφερον ἁπλούστατα ράσα καλογήρων.

Ἐν τούτοις ὁ Ρενὼ ἀπέδωκε τοῦτο εἰς ἁπλῆν σύμπτωσιν, καὶ δὲν ἠθέλησε νὰνησυχήσῃ περισσότερον.

Ὁ χορὸς εἶχεν ἤδη ἀρχίσῃ καὶ ἐξηκολούθει λαμπρότατος. Ἤρχοντο ἀκόμη προσκεκλημένοι καὶ αἱ αἴθουσαι ὅλαι ἦσαν κατάμεστοι.

Μίαν στιγμήν, διερχόμενος ὁ Ρενώ, διεσταυρώθη μ' ἕνα ἐκ τῶν ἀγνώστων, οἱ ὁποῖοι τὸν εἶχον ταράξῃ, καὶ ὁ προσωπιδοφόρος αὐτός, ὁ ὁποῖος ἦτο εἷς ἐκ τῶν δύο καλογήρων, τῷ εἶπεν :

— Ὤ, ὦ, τί ὡραῖος Ἑρμῆς ! . . Ἀλλὰ διατὶ ἐδιαλέξατε τὴν στολὴν τοῦ Θεοῦ τῆς κλοπῆς ; Ἀσυνεσία !

Καὶ ἀμέσως ὁ καλόγηρος ἐξηφανίσθη μέσα εἰς τὸ πλῆθος.

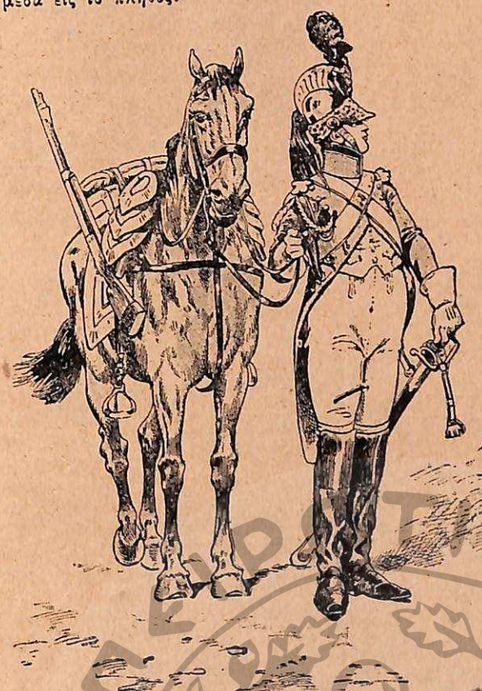

« Ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὴν στρατιωτικὴν Σχολὴν τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ. » (Σελ. 426 στήλ. γ'.)

Ὁ Ρενὼ δὲν ἐπρόφθασε νὰπαντήσῃ τίποτε, καὶ ἐπεφυλάχθη διὰ νέαν συνάντησιν. Δυστυχῶς, τὰ καθήκοντά του ὡς οἰκοδεσπότου, τὸν ἠνάγκαζον νὰ εἶνε διαρκῶς εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ξένων του, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ τρέχῃ εἰς ἀναζήτησιν ἀγνώστων.

Ἄλλην στιγμήν, εὑρέθη πλησίον τοῦ προσωπιδοφόρου τοῦ φέροντος στολὴν ὑπολοχαγοῦ, ὁ ὁποῖος εἶπε πρὸς τὸν γείτονά του ἀρκετὰ ὑψηλοφώνως :

— Ἑρμῆς . . . ἄγγελος, ὑπηρέτης τοῦ Διός !.. Παράδοξος μεταμφίεσις δι' ἕνα Νοαρμών !

Καὶ ἔστρεψε τὰ νῶτα.

Ὁ κακοῦργος ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται ζωηροτάτας ἀνησυχίας.

— Πρέπει νὰ μάθω χωρὶς ἄλλο ποιοί εἶνε αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι! ἐσκέφθη ὁ Ρενώ.

Κατόπι τὸν ἐπλησίασεν εἷς τῶν χωροφυλάκων.

— Κύριε Ἑρμῆ, τῷ εἶπε, μὴν ἐμπιστεύεσθε πολὺ εἰς τὸ μέλλον... Τὰ παλάτια ποῦ κτίζει κανεὶς 'στὸν ἄμμο, λίγο βαστοῦν !.. αὐτὸ πού σας λέγω, κύριε Ἑρμῆ !..

Σπουδαίως ἀνησύχας τώρα, ὁ Ρενὼ ἔσπαζε τὸ κεφάλι του νὰ εὕρῃ ποῖοι ἠμποροῦσαν νὰ εἶνε αὐτοὶ οἱ μυστηριώδεις προσωπιδοφόροι, οἱ ὁποῖοι, τρεῖς φορὰς κατὰ συνέχειαν, ἔκαμαν τόσον φανεροὺς ὑπαινιγμούς. . .

Προσεπάθησε νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτόν του ὅτι ἐπρόκειτο περὶ διαβολικῆς συμπτώσεως, ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν ἠδύνατο νὰποδιώξῃ τοὺς φόβους του. . .

Ὁ δοὺξ Δελαρὸς-Τρομπὲτ τὸν ἠρώτησε μετ' ὀλίγον ποῖοι ἦσαν αὐτοὶ ποῦ ἐθεώρησαν καλὸν νὰ ἐμφανισθοῦν μεταξὺ βασιλοφρόνων, μὲ στολὰς στρατιωτῶν τοῦ ἅρπαγος Βουοναπάρτου.

— Πιστεύω ὅτι το ἔκαμαν διὰ νά τους γελοιοποιήσουν, ἀπεκρίθη ὁ κακοῦργος.

—Πιθανόν· ἀλλὰ καὶ ποῖος μᾶς ἐγγυᾶται ὅτι δὲν εἶνε κατάσκοποι τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἀστυνομίας, ἐλθόντες ἐδῶ διὰ νακούσουν τὰς συνομιλίας μας ;

— Θὰ πληροφορηθῶ ἐγώ. καὶ . . . μετ' ὀλίγον θὰ γνωρίζωμεν πῶς πρέπει νὰ φερθῶμεν.

Ὁ δοὺξ ἀπεμακρύνθη.

Ὁ Ρενὼ τὸν παρηκολούθησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τὸν εἶδε που ἐπλησίασεν ἕνα τῶν καλογήρων. . .

Οἱ δύο ἄνδρες συνωμίλησαν ἐπ' ὀλίγον, καὶ ὁ ψευδομαρκήσιος καθησύχασε τελείως, ὅταν εἶδε τὸν δοῦκα νὰ λάβῃ τὴν χεῖρα τοῦ καλογήρου, νὰ τὴν θλίψῃ θερμότατα, νὰ περάσῃ κατόπι τὸν βραχίονά του εἰς τὸν βραχίονα τοῦ ἄλλου καλογήρου, καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν μετὰ τῶν δύο κληρικῶν συνομιλίαν του φιλικώτατα.

Ἐξαίφνης ἀντήχησεν ἡ κραυγή :

— Κάτω τὰ προσωπεῖα !

Ὅλοι ἔσπευσαν τότε νὰφαιρέσουν τὰ προσωπεῖά των, ἐκτὸς τοῦ ὁμίλου τῶν μυστηριωδῶν ἐκείνων προσωπιδοφόρων...

Ὁ οἰκοδεσπότης ἐπλησίασε, καὶ μὲ πολὺ εὐγενῆ τρόπον, — μολονότι ὁ τόνος του ἐνεῖχε καὶ κάποιαν δυσαρέσκειαν, — ἐπανέλαβε :

— Κάτω τὰ προσωπεῖα, κύριοι. . . βλέπετε, ὅτι ὅλοι ...

— Ἔστω ! ἀπεκρίθη ὁ ἄγνωστος ὑπολοχαγός, καὶ νεύσας εἰς τοὺς συντρόφους του νὰ τον μιμηθοῦν, ἀφῆρεσε τὸ προσωπεῖόν του... Ὁ Ρενώ, μὲ ἀπερίγραπτον τρόμον, ἀνεγνώρισε τὸ πρόσωπον τοῦ Λουδοβίκου Νοαρμών.

Ὁ ἄθλιος ἐκλονίσθη, καὶ ὀπισθοδρομῶν, ἠθέλησε νὰ πομακρυνθῇ 'Αλλ' ὁ μετημφιεσμένος εἰς χωροφύλακα, τῷ ἔφραξε τὴν δίοδον.

— Ἐπιθυμεῖτε ἴσως νὰ μάθετε τὰ ὀνόματα τῶν συντρόφων μου ; εἶπεν ὁ Νοαρμών. Πολὺ καλά· θὰ σάς τα εἴπω.

Οἱ τρεῖς Πεζοναῦται, ἀφαιρέσαντες τὰ προσωπεῖα, παρουσίασαν τὰ γνωστά μας πρόσωπα τοῦ Ρογήρου, τοῦ Παπαφίγκου καὶ τοῦ Λαδουρέκου. Οἱ καλόγηροι δὲν ἦσαν, παρὰ ὁ Ἱππότης Σαὶν Ροκαντὲν καὶ ὁ Ἐπισκοπικὸς Ἐπίτροπος Παλουάζος, ὁ δὲ σκαπανεὺς ὁ παλαιός μας φίλος Βιλλαμπούας !

Καὶ πάλιν ὁ δυστυχὴς Ρενὼ ἔκαμε νὰ φύγῃ, ἀλλὰ μία χεὶρ ἐτέθη ἐπὶ τοῦ τραχήλου του, καὶ στραφείς, εἶδεν ὅτι εἶχε συλληφθῆ ὑπὸ τοῦ χωροφύλακος.

— Ὁ πράκτωρ τοῦ Φουσέ... ἐψιθύρισε.

Καὶ ὁ Βελαιμῆς, — διότι ἦτο αὐτός, — ἀπεκρίθη :

— Ναί, ὁ πράκτωρ τοῦ Φουσέ !

Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀπεριγράπτου καταπλήξεως τῶν εὐγενῶν προσκεκλημένων, ἐξηκολούθησε διὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς:

— Ἐν ὀνόματι τοῦ Αὐτοκράτορος, συλλαμβάνω τὸν 'Αδαλβέρτον Ρενώ, κατηγορούμενον ἐπὶ ἀποπείρᾳ φόνου κατὰ πολλῶν προσώπων, παρόντων ἐδῶ, καὶ ἐπὶ νοσφισμῷ τῆς περιουσίας τῶν κυρίων Σαὶν Ροκαντέν, Ρογήρου καὶ Λουδοβίκου Νοαρμών.

Καὶ ἁρπάξας τὸν κακοῦργον, ὁ Βελαιμῆς τὸν ἔσυρεν ἔξω, τὸν ἔβαλεν εἰς μίαν ἅμαξαν, ἡ ὁποία ἀνέμενε παρὰ τὴν θύραν, καὶ τον ὡδήγησεν ἀμέσως εἰς τὴν φυλακήν.

Ὁ Ρενὼ εἶχε φύγῃ ἐκ τοῦ μεγάρου, ἀλλ' οἱ προσκεκλημένοι δὲν εἶχον συνέλθῃ ἀκόμη ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς των, καὶ ἡρώτων ἀγωνιωδῶς τί ἐσήμαινεν ἡ παράδοξος καὶ βιαία ἐκείνη σκηνή.

Ὁ Λουδοβίκος Νοαρμὼν ἐνόμισε τότε καθῆκόν του νὰ δώσῃ μερικὰς ἐξηγήσεις εἰς τοὺς περιέργους.

Κατ' ἀρχὰς ἐσυστήθη μὲ τὸ ὄνομά του, καὶ κατόπιν ἐσύστησε καὶ τοὺς συντρόφους του.

Ὅλοι τον περιεκύκλωσαν ἀμέσως, καθὼς καὶ τὸν Ρογῆρον, καὶ τους συνεχάρησαν θερμῶς.

Ἡ ἑσπερὶς ἐξηκολούθησε, καὶ οἱ ἥρωές μας, ἐρωτώμενοι ὑφ' ὅλων μετ' ἐνδιαφέροντος, διηγοῦντο τὰς ἀτελευτήτους περιπετείας των.

Πρέπει τώρα νὰ ἐξηγήσωμεν πῶς διέφυγαν τὸν θάνατον, κατὰ τὴν ἀνατίναξιν τῆς ἐπαύλεως.

Ἐνθυμεῖσθε, ὅτι ὁ Παπαφίγκος καὶ ὁ Λαδουρέκος εἶχον κάμῃ τὴν περιπολίαν των, κατὰ τὸ σύνηθες. Ὅταν ἐπανῆλθον πλησίον τοῦ Λουδοβίκου καὶ τοῦ Ρογήρου, δὲν εὗρον ἀρκετὸν τόπον διὰ νὰ ἐξαπλωθοῦν, ἀπεφάσισαν δὲ νὰ ἐρευνήσουν πρὸς εὕρεσιν κοιτῶνος καταλληλοτέρου. Τῷ ὄντι, μετ' ὀλίγον ὁ Παπαφίγκος ἀνεκάλυψε μίαν χαμηλὴν θύραν καὶ μίαν κλίμακα, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ὁδηγοῦσα εἰς ὑπόγειον. Ἤναψε φῶς καὶ παρετήρησεν, ὅτι τὸ ὑπόγειον τοῦτο ἦτο θολωτόν, λιθόκτιστον ὅλον, καὶ ἀρκετὰ εὐρύχωρον ὥστε νὰ κοιμηθοῦν ἐκεῖ ὅλοι οἱ φίλοι μας ἀνέτως. Ἐπέστρεψε, τοὺς εἰδοποίησε, μετετέθησαν ὅλοι εἰς τὸ ὑπόγειον καὶ ἔκλεισαν καλῶς τὴν θύραν του διὰ κάθε ἐνδεχόμενον.

Ἐκοιμῶντο βαθύτατα, ὅταν ἀφυπνίσθησαν ἀπὸ τὸν κρότον τῆς ἐκρήξεως. Οἱ τοῖχοι εἶχον καταρρεύσῃ καὶ τὸ ὑπόγειον ἐκλείσθη ἐκ τῶν συντριμμάτων. 'Αλλ' ἦτο στερεώτατον καὶ ἀντεῖχε· κανένα κίνδυνον δὲν διέτρεχον ἐκεῖ μέσα νὰ συντριφθοῦν ὑπὸ τὰ ἐρείπια, καὶ ἂν ἠδύναντο μόνον νὰ νοίξουν δίοδον ἐν τῷ μέσῳ τῶν πετρῶν, αἱ ὁποῖαι εἶχον πέσῃ ἐπὶ τοῦ ὑπογείου, ἡ σωτηρία των ἦτο βεβαία.

Οἱ φυλακισμένοι δὲν ἔχασαν τὸ θάρρος των καὶ ἤρχισαν ἀμέσως τὴν ἐργασίαν, ἐπίπονον μὲν καὶ πολύωρον, — διότι δὲν εἶχον ἄλλο ἐργαλεῖον, παρὰ τὸν πέλεκυν τοῦ Βιλλαμπούα, — ἀλλ' ἀποτελεσματικήν, διότι ἐπιτέλους κατώρθωσαν νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὴν φυλακήν των, σῶοι καὶ ἀβλαβεῖς.

Ἡ ἐπιστροφὴ ἔγινεν ἄνευ ἄλλων ἐπεισοδίων, καὶ μόλις ἔφθασαν εἰς τὸ Παρίσι, ὁ μαρκήσιος, συναντήσας τὸν Βελαιμῆν, ὁ ὁποῖος ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ἐπανέλθῃ, συνενοήθη μαζί του πῶς ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσουν, διὰ νὰ ξεμασκαρευθῇ ὁ Ρενώ. Ὁ πράκτωρ ἔκαμεν ὅλα τὰ ἀναγκαῖα διαβήματα παρὰ τῷ Ὑπουργῷ τῆς 'Αστυνομίας, καὶ ἀποδείξας εὐκόλως τὴν ταυτότητα τοῦ Νοαρμὼν καὶ τοῦ Ρογήρου, ἐκθέσας δὲ καὶ ὅλα τὰ γεγονότα, τῶν ὁποίων ὑπῆρξε μάρτυς, ἐπέτυχε τὸ ἔνταλμα τῆς συλλήψεως τοῦ σφετεριστοῦ.

Γνωρίζομεν πῶς ὁ Βελαιμῆς ἐτελείωσε τὴν ὑπόθεσιν.

Ὀλίγους μῆνας μετὰ τὸν περίφημον χορόν, ὁ πρώην 'Επιστάτης τῶν Νοαρμὼν ἐδικάσθη εἰς τὸ Κακουργοδικεῖον, καί, χάρις εἰς τὰς παρακλήσεις τοῦ ἀγαθοῦ Ρογήρου, κατεδικάσθη μόνον εἰς ἰσόβια δεσμά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣ.'

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Εἰς τὸ μέγαρον τῶν Νοαρμὼν ἐγκατεστάθησαν ἀμέσως ὁ Ρογῆρος, ὁ μαρκήσιος, καθὼς καὶ οἱ φίλοι των, οἱ ὁποῖοι καὶ ἔμειναν καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς ἀδείας των. Καὶ ἐν ᾧ ὁ Παπαφίγκος, ὁ Λαδουρέκος καὶ ὁ Βιλλαμπούας ἐπεσκέπτοντο μὲ τὸν μοῦτσον τάξιοθέατα τῆς γαλλικῆς πρωτευούσης καὶ διήρχοντο τὸν καιρόν των τερπνότατα, ὁ Λουδοβίκος Νοαρμὼν καὶ ὁ ἱππότης Σαὶν Ροκαντὲν ἐνησχολοῦντο νὰ κανονίσουν τὰς οἰκογενειακάς των ὑποθέσεις. Χάρις εἰς τὸν κ. Βελαιμῆν, ὁ ὁποῖος ἐδείχθη μέχρι τέλους προθυμότατος, ὅλα ἐτελείωσαν γρήγορα καὶ κατ' εὐχήν, ἡ περιουσία τῶν Νοαρμὼν ἀπεδόθη καὶ κατὰ τύπους εἰς τοὺς νομίμους αὐτῆς κυρίους, ὁ δὲ Ἱππότης Σαὶν Ροκαντὲν διωρίσθη ἐπίτροπος τοῦ ἀνηλίκου ἀνεψιοῦ του.

Δὲν ὑπελείπετο τώρα εἰμὴ νὰ κανονισθῇ ἡ στρατιωτικὴ θέσις τοῦ Ρογήρου.

Ὁ ἀγαθὸς ἱππότης τον παρώτρυνε νάφίσῃ τὸν στρατὸν, ἀλλὰ προσέκρουσεν ἐναντίον ἐπιμονῆς ἀκατανικήτου.

Μὲ ὅλον τὸν ἀπαιτούμενον σεβασμόν, ἀλλὰ καὶ μὲ τρόπον μὴ ἐπιδεχόμενον ἀντίρρησιν, τὸ παιδίον ἀπεκρίθη εἰς τὸν κηδεμόνα του, ὅτι ἦτο στρατιώτης καὶ ὅτι ἐννοοῦσε νὰ μείνῃ στρατιώτης.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Λουδοβίκος Νοαρμὼν εἶχε γίνῃ δεκτὸς εἰς ἀκρόασιν ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος. Εἰς ἀνταμοιβὴν τῶν πολυτίμων ὑπηρεσιῶν του ἐν Ἱσπανίᾳ, καὶ ὡρισμένως, τῆς λαμπρᾶς του διαγωγῆς κατὰ τὴν πολιορκίαν τοῦ Σαγούντου, ὁ Αὐτοκράτωρ ἐφάνη πρόθυμος νὰ εἰσαγάγῃ τὸν νεαρὸν ἀνεψιόν του εἰς μίαν τῶν στρατιωτικῶν σχολῶν. Οὕτως ὁ Ρογῆρος ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὴν στρατιωτικὴν Σχολὴν τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, ὅπου θὰ συνεπλήρονε τὴν ἐκπαίδευσίν του, τὴν ἕνεκα τῶν περιστάσεων παραμεληθεῖσαν πολύ, καὶ ὅθεν θὰ ἐξήρχετο ἀξιωματικὸς τοῦ ἱππικοῦ.

Ἡ χαρὰ τοῦ παιδίου ὑπῆρξε μεγίστη· ἐν τούτοις ἠσθάνετο καὶ ζωηροτάτην λύπην, διότι εἰσερχόμενος εἰς τὴν Σχολήν, ἔμελλε νὰ χωρισθῇ τοὺς πρώην συναδέλφους καὶ συμπολεμιστάς του, Παπαφίγκον καὶ Λαδουρέκον, πρὸς τοὺς ὁποίους ἔτρεφε τὴν εἰλικρινεστέραν ἀγάπην.

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Ναπολέοντος, οἱ φίλοι μας ἔμειναν διαρκῶς χωρισμένοι.

Ὁ Ρογῆρος, ἐξελθὼν ἀπὸ τὴν Σχολὴν μὲ τὸν βαθμὸν ἀνθυπολοχαγοῦ τῶν δραγόνων, καθὼς καὶ ὁ Λουδοβίκος Νοαρμών, ἤδη λοχαγὸς τῶν γρεναδιέρων τῆς φρουρᾶς, ἔλαβον μέρος εἰς ὅλας τὰς ναπολεοντείους ἐκστρατείας, καὶ διέπρεψαν.

Ἐξ ἄλλου ὁ Παπαφίγκος καὶ ὁ Λαδουρέκος, καθὼς καὶ ὁ σκαπανεὺς Βιλλαμπούας, ἐπανελθόντες εἰς τὰς τάξεις των, ἐξετέλουν ὅπως πάντοτε πιστῶς καὶ γενναίως τὸ καθῆκόν των.

Μετὰ τὴν ἧτταν τοῦ Βατερλώ, ἐπῆλθεν ἡ διάλυσις τῶν αὐτοκρατορικῶν στρατευμάτων.

Παρὰ τὰς προτροπὰς τοῦ Σαὶν Ροκαντὲν καὶ τοῦ Παλουάζου, οἱ ὁποῖοι ἀπήλαυον τώρα ἐξαιρετικῆς εὐνοίας παρὰ τῇ αὐλῇ τοῦ νέου βασιλέως τῆς Γαλλίας Λουδοβίκου ΙΗ', καὶ οἱ ὁποῖοι πολὺ ἐπεθύμουν νὰ ἔδλεπον ἀκόμη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τὸν Νοαρμὼν καὶ τὸν Ρογῆρον, μὲ τὴν ἐλπίδα ταχυτάτης προαγωγῆς, — οἱ δύο ἀξιωματικοὶ δὲν ἠθέλησαν νὰ μείνουν εἰς τὸν στρατὸν μετὰ τὴν ἐξορίαν τοῦ Αὐτοκράτορος, καὶ ἔδωσαν τὴν παραίτησιν των.

Ὁ Λουδοβίκος ἦτο τότε ταγματάρχης, ὁ δὲ Ρογῆρος ὑπολοχαγός.

Ἡ Ἱππότης καὶ ὁ Ἐπίτροπος ἐπανῆλθον εἰς τὴν αὐλήν· ἀλλὰ παρετήρησαν ὅτι, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἀκολουθίᾳ τοῦ Λουδοβίκου ΙΗ', πολλὰ πράγματα τοὺς ἐξέπληττον, τοὺς ἀπεγοήτευον καὶ δὲν συνεφώνουν ποσῶς μὲ τὰς ἀναμνήσεις των ὡς αὐλικῶν τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Ἀπεφάσισαν λοιπὸν νὰ ἰδιωτεύσουν καὶ αὐτοί, ὅπως καὶ οἱ συγγενεῖς των.

Τότε ὁ Ρογῆρος ἀπῆλθεν εἰς Βρετάνην, ὅπου κατεῖχε μίαν λαμπρὰν ἔπαυλιν μετὰ πύργου. Μετὰ πολλὰς παρακλήσεις, ἔπεισε καὶ τοὺς παλαιούς του φίλους, νὰ ὑπάγουν νὰ ἐγκατασταθοῦν πλησίον του, καὶ οὕτως ὅλοι οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι ἔζησαν ἡνωμένοι καὶ εὐτυχεῖς, — ὅπως, μὰ τὴν ἀλήθειαν, τοῖς ἤξιζε !

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire

ΤΕΛΟΣ

ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ καὶ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ — ὑπὸ ΣΤ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΠΛΗΜΜΥΡΑ

Ὁ Τάκης ἀφυπνίζεται καὶ βλέπει τὸ δωμάτιόν του ὅλον πλημμυρισμένον.

— Ὦ Θεέ μου ! Θεέ μου ! Αὐτὸ εἶνε πειά, καθὼς λένε, ποῦ μονὸ δὲν μας φθάνει καὶ διπλὸ μᾶς περισσεύει ! . . Τὸ καλοκαίρι ; λειψυδρία· τὸ χειμῶνα ; πλημμύρα ! Καὶ τώρα πῶς θὰ ἔβγω ἀπὸ αὐτὴ τὴ Στυμφαλία ;

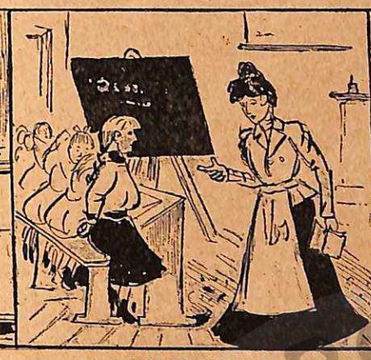

ΔΙΑ ΤΟ ΑΚΡΙΒΕΣ

— Πόσους κατοίκους ἔχουν αἱ 'Αθῆναι ;

— 'Εκατὸν εἰκοσιεννέα χιλιάδες, ἐνεακόσιους ἐνενήκοντα ἑπτά, κυρία.

— Καὶ γιατί δὲν λὲς τοὐλάχιστον 130 χιλιάδες ;

— Μὰ ἀφαιρῶ τοὺς τρεῖς, ποῦ πνίγηκαν 'στὴν προχθεσινὴ πλημμύρα.

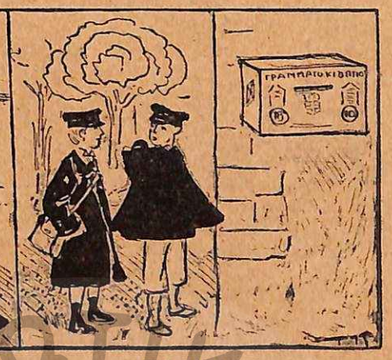

ΜΙΑ ΕΛΛΕΙΨΙΣ

— Πῶς σοῦ φαίνονται, Κουρισκεραλάκη, τὰ νέα γραμματοκιβώτια ;

— Πολὺ κομψά· ἀλλὰ παρατηρῶ μίαν ἔλλειψιν. Σημειώνουν τὴν ὥραν τῆς ἐξαγωγῆς, ἀλλὰ ὄχι καὶ τὴν ὥραν τῆς εἰσαγωγῆς. Ὥστε δὲν εἶξεύρει κανεὶς τί ὥρα πρέπει νὰ ρίψῃ εἰς αὐτὰ τὸ γράμμα του.

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟΝ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Ὁ Τάκης, ὁ ὁποῖος προσεκλήθη φέτος εἰς ἓν Δένδρον, μόλις το εἶδε κατάφωτον καὶ κατεστολισμένον ἀπὸ Δῶρα, ἀνέκραξε :

— Νὰ ἔκαναν ὅλα τὰ δένδρα τέτοιους καρπούς, νὰ 'πῶ μπράβο !

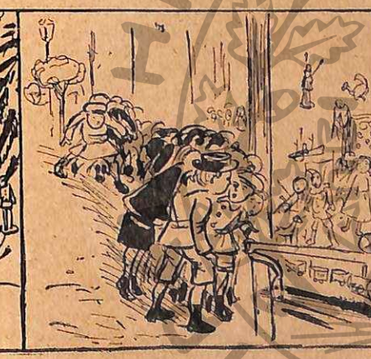

ΠΟΛΛΑ ΜΑΖΙ . . .

— Τοτό, ἡ γιαγιά μοῦ εἶπε πῶς θὰ μου ἀγοράσῃ ὅ,τι παιχνίδι προτιμῶ. . . .

— Καὶ τί προτιμᾶς ;

— Μ' αὐτὸ ἤθελα νὰ σ' ἐρωτήσω. Πειράζει ποῦ προτιμῶ πολλὰ πράγματα μαζί ;

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΔΩΡΟΝ

Διάλογος ἐντὸς Βιβλιοπωλείου :

— Εἶδες τί πολλὰ χρυσόδετα βιβλία ;

— Τὰ εἶδα. Μὰ δὲν δίνω τὸν «Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης» νὰ τα πάρω ὅλα. Αὐτὸς εἶνε φέτος τὸ μόνον Δῶρον !

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 414)

— Πιστεύετε, ἐξηκολούθησεν ὁ πλοίαρχος Φρανκὲρ, πιστεύετε μὲ τὰ σωστά σας, ὅτι θὰ ἐρχόμουν νὰ ταφῶ ἔτσι εἰς τὸ Τράνσβααλ καὶ θὰ ἄφινα τὸ στάδιον, ποῦ ἦτο ἡ ζωή μου, ἂν δὲν εἶχα κάποιον λόγον σπουδαιότατον; Ἢ μήπως μὲ πέρνετε διὰ τρελόν;

— Μὴ γένοιτο! ἀπήντησεν ὁ κ. Μασσαὶ μειδιῶν. Ὁμολογήσατε ὅμως ὅτι εἶνε πολὺ παράδοξον πρᾶγμα, νὰ ἔλθῃ ὁ κακοῦργος καὶ νὰ πέσῃ ἴσα ἴσα 'στὰ χέρια σας!

— Καθόλου παράδοξον, ἀφ' οὗ ἐγὼ ἀκολουθῶ τὰ ἴχνη του. Μάθετε λοιπὸν ὅτι διὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν, δὲν θυσιάζω μόνον τὸ στάδιόν μου, ἀλλὰ καὶ τὴν περιουσίαν μου, καὶ ἐν ἀνάγκῃ καὶ αὐτὴν τὴν ζωήν μου... Εὐθύς, μόλις ἐνόησα ὅτι ὁ κακοῦργος μᾶς ἐγκατέλειψε μετὰ τὴν σύρραξιν, τῆς ὁποίας ἦτο αἴτιος, ἔκαμα τὴν ἀπόφασίν μου. Ὡρκίσθηκα νὰ τὸν εὕρω καὶ νὰ τὸν τιμωρήσω. Ἀμέσως ἐτηλεγράφησα νὰ μοῦ στείλουν ὅλα μου τὰ χρήματα καὶ νὰ ἐκποιήσουν ὅ,τι εἶχα καὶ δὲν εἶχα, διὰ νὰ ἠμπορέσω νὰ μείνω ἐδῶ καὶ νὰρχίσω τὰς ἐνεργείας μου. Ὁ φίλος σας λόρδος Φάϊρφηλδ ἔχασε τὰ ἴχνη τοῦ Λύκου εἰς τὰ περίχωρα τῆς λίμνης Ταγκανίκας. Ἐγώ, διὰ τῶν πρακτόρων μου, τὸν ἠκολούθησα περισσότερον. Ἔμαθα ὅτι εἶχε κλείσῃ μίαν συμφωνίαν διὰ ἐλεφαντόδοντα καὶ ἀνθρώπινον κρέας, ὅτι εἶχε παραλάβῃ τὸν ἐλεφαντόδοντα, καὶ ὅτι ἐπρόκειτο νὰ παραλάβῃ καὶ τοὺς σκλάβους ἀπὸ τὰς ἀκτὰς τῆς Μοζαμβίκης. Ἔμαθα ὅτι, ἅμα εἶδε πῶς ἐκινδύνευε νὰ συλληφθῇ δι' αὐτὸ μόνον τὸ περιστατικόν, κατέφυγεν εἰς τὸ Τράνσβααλ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ροζεμπάουμ. Διάφορα τεκμήρια μ' ἔκαμαν νὰ πιστεύσω ὅτι πιθανὸν νὰ εὑρίσκετο εἰς Κλαϊνδόρπην. Ἦλθα ἐδῶ, ἐγκατεστάθην, ἔλαβα μέρος εἰς μίαν ἐκμετάλλευσιν, καὶ ἐπερίμενα ὑπομονητικῶς. Καὶ τώρα, πρὸ ὀλίγου μόλις, ἔλαβα ἀπὸ τὸν ἐν Πρετωρίᾳ πράκτορά μου, τὸ ἑξῆς τηλεγράφημα: «Εἶδα τὸν Λύκον μετὰ μάτια μου ἐδῶ. Ἔλθετε ἄνευ ἀναβολῆς.»

— Δι' αὐτὸ λοιπὸν φεύγετε; ἀνέκραξεν ἡ κυρία Μασσαί. Μά, σᾶς παρακαλῶ, τί ἠμπορεῖτε νὰ κάμετε; Πῶς θὰ ἀποδείξετε ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ ἔνοχος τῆς καταστροφῆς; Ποῦ θὰ βασίσετε τὴν κατηγορίαν σας;

— Μ' ἐρωτᾶτε τί θὰ κάμω, κυρία μου; ἀπεκρίθη ὁ πλοίαρχος Φρανκὲρ διὰ φωνῆς ἠχηρᾶς· θὰ κάμω ἁπλούστατα ὅ,τι ὡρκίσθηκα πρὸ δεκαπέντε μηνῶν. Θὰ πιάσω τὸν κακοῦργο καὶ θὰ τὸν πνίξω μὲ τὰ χέρια μου, ἂν δὲν εἶνε ἄλλος τρόπος διὰ νὰ πληρώσῃ τὸ ἔγκλημά του. Σεῖς ὅλοι, ἀγαπητοί μου φίλοι, ἐσώθητε ἀπὸ μίαν καλὴν σύμπτωσιν. Ἀλλὰ τόσοι ἄλλοι ποῦ ἐχάθησαν, καὶ ποῦ ἄφησαν πτωχὰς καὶ δυστυχεῖς τὰς οἰκογενείας των ἐξ αἰτίας τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ;.. νομίζετε ὅτι τοὺς λησμονῶ;... Νομίζει ὅτι τὰ ἐσκέπασε καλὰ καὶ ὅτι κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ τὴν τιμωρίαν· ἀλλὰ ἀπατᾶται, σᾶς ὁρκίζομαι. Τώρα τὸν ἔχω 'στὰ χέρια μου!

Τὸ πρόσωπον τοῦ γενναίου ναυτικοῦ εἶχεν ἀλλοιωθῇ ὑπὸ τῆς ὀργῆς. Οἱ φίλοι του τὸν ἐκύτταζαν ἄφωνοι.

— Ὤ, πλοίαρχε! ἀνέκραξεν ἡ Κοραλία μὲ δακρυσμένους ὀφθαλμοὺς καὶ συνενοῦσα τὰς χεῖρας σᾶς παρακαλῶ, μὴν ὁμιλεῖτε ἔτσι... Σεῖς ὁ τόσῳ καλός! σεῖς ποῦ δὲν θὰ ἐσκοτώνατε οὔτε μιὰ μύγα!.. Συγχωρήσατε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον!.. Ἀφῆστέ τον νὰ πάῃ 'στὸ καλό!.. Δὲν ἐτιμωρήθη ἀρκετὰ ἀπὸ τὰς τύψεις τῆς συνειδήσεως; Νομίζετε, ὅτι εἰμπορεῖ νὰ κοιμᾶται ἥσυχος, ὅταν συλλογίζεται ὅτι τόσοι δυστυχεῖς ἀπέθαναν ἐξ αἰτίας του;.. Μείνατε μαζί μας καὶ μὴ συλλογίζεσθε πλέον ἐκδίκησιν! Αὐτὴ ἡ λέξις εἶνε τρομερά!

Ὁ πλοίαρχος ἐσιώπα, βλέπων κλαίουσαν τὴν νεάνιδα.

«Κόρη μου, εἶπε κατόπιν, ἂν καταδιώκω αὐτὸν ἄνθρωπον, δέν το κάμνω ἀπὸ μῖσος προσωπικόν. Ἀλλὰ τὸ κάμνω ἀπὸ πνεῦμα δικαιοσύνης. Συλλογισθῆτε μόνον τί κινδύνους διετρέξατε καὶ πόσα ὑποφέρατε σεῖς! Ἐξ αἰτίας του, ἡ μητέρα σας ὀλίγον ἔλειψε νὰ σας χάσῃ,—καὶ μὲ ποῖον τρόπον!.

— Ἀλλὰ νὰ με! τώρα εἶμαι καλά, εἶμαι ἐδῶ, εἴμεθα ὅλοι μαζί! ἀνεκραξεν ἡ Κοραλία. Ἀγαπητὲ πλοίαρχε Φρανκὲρ, προσέθεσε θλίβουσα τὰς τραχεῖας χεῖρας τοῦ ναυτικοῦ καὶ ἀτενίζουσα αὐτὸν μὲ τοὺς γλυκεῖς δακρυβρέκτους ὀφθαλμούς της· σᾶς παρακαλῶ, ἀφίσατε αὐτὸ τὸ τρομερὸν σχέδιον, αὐτὴν τὴν δίψαν τῆς ἐκδικήσεως, ἡ ὁποία σᾶς κάμνει τόσον δυστυχῆ!.. κάμετέ το πρὸς χάριν μου, ἀγαπητὲ καὶ καλὲ φίλε, σᾶς ἱκετεύω!

— Κάμετέ της τὴν χάριν, ἀγαπητὲ πλοίαρχε, εἶπεν ἠρέμα ἡ κυρία Μασσαί. Σᾶς δίδει μίαν καλὴν συμβουλὴν τὸ καϊμένο τὸ κορίτσι! Ὅσους ἀπέθαναν πειά, ἀλλοίμονον, ἡ ἐκδίκησίς σας δὲν θὰ τους ὠφελήσῃ καὶ πολύ. Ἡμεῖς πάλιν ποῦ ζῶμεν καὶ εἴμεθα ὅλοι μαζὶ ἐδῶ, δὲν εἰμποροῦμεν νὰ τρέφωμεν μνησικακίαν. Ἔ, ἴσως κ' ἐκεῖνος ἔχει οἰκογένειαν, πού τον ἀγαπᾷ...

— Μὰ θέλετε λοιπὸν νὰ τὸν ἀφίσω ὁλωσδιόλου ἐλεύθερον, νὰ ξαναρχίσῃ πάλιν τοὺς ἄθλους του; ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος, κυμαινόμενος μεταξὺ ὀργῆς καὶ συγκινήσεως.

— Ναί, ναί, νὰ τὸν ἀφίσετε! εἶπεν ἡ Κοραλία. Μείνατε μαζί μας καὶ ἀφίσατε τὸν κακὸν εἰς τὴν τύχην του!.

— Τὸ βέβαιον εἶνε, διέκοψεν ὁ Ἐρρῖκος, ὅτι μόνον ὑπονοίας καὶ καμμίαν βεβαιότητα δὲν ἔχομεν ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ ἔνοχος. Χωρὶς νὰ συμμερίζωμαι ὅλην τὴν ἀνεξικακίαν καὶ τὴν ἐπιείκειαν τῆς μητέρας μου καὶ τῆς Κοραλίας, νομίζω ὅμως ὅτι χρειάζονται περισσότεραι ἀποδείξεις, διὰ νὰ πνίξῃ κανεὶς ἕνα ἄνθρωπον, ὅπως ἐλέγατε πρὸ ὀλίγου, φίλτατε πλοίαρχε!..

Ὁ πλοίαρχος Φρανκὲρ ἔμεινεν ἐπ' ὀλίγας στιγμὰς σκεπτικός.

— Ἀκούσατε, εἶπεν ἐπὶ τέλους, κινῶν τὴν κεφαλήν. Ἀναγνωρίζω ὅτι δὲν πρέπει νὰ σπεύσω πολύ, ὅπως εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος, καὶ αἰσθάνομαι ὅλην τὴν εὐγένειαν τῶν ἀντιρρήσεων τῆς κυρίας Μασσαὶ καὶ τῆς Κοραλίας. Θέλω ὅμως νὰ ἔχω καὶ τὴν συνείδησίν μου ἥσυχην. Ἂν ἡ παρουσία μου δέν σας στενοχωρῇ, ἀγαπητὲ Μασσαί, ἀναχωρῶ μαζί σας διὰ νὰ διαφωτίσω, ἂν ἠμπορέσω, αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, ἀφ' οὗ ἡ τύχη μὲ φέρῃ πλησίον τοῦ ἀσυλλήπτου αὐτοῦ Λύκου. Σᾶς ὑπόσχομαι, κυρία, ὅτι δὲν θὰ κάμω τίποτε ἀπερίσκεπτον, καὶ ὅτι θὰ περιορισθῶ εἰς ὅ,τι εἶπα. Ὁμολογήσατε ὅμως ὅτι πρέπει νὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν!.. ὅτι ἡ ἀπώλεια τῆς δυστυχοῦς μου Ὑστάθειας,—ἀφίνω κατὰ μέρος τὴν λύπην ποὺ μου προξενεῖ ὁ θάνατος τόσων γενναίων ναυτῶν μου,—εἶνε δι' ἐμὲ πληγὴ πάντοτε αἱμάσσουσα! ὅτι πρέπει ἐπιτέλους νὰ λογαριασθῶ μὲ τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν καὶ νὰ τὸν κάμω νὰ ὁμολογήσῃ τὸ ἔγκλημά του!

— Σωστότατον! εἶπεν ὁ κ. Μασσαί.

— Φθάνει μόνον νὰ μὴ χάσετε τὴν ψυχραιμίαν σας καὶ νὰ μὴ παραφερθῆτε ὅταν ἰδῆτε τὸν ἐχθρόν σας, προσέθεσεν ἡ κυρία Μασσαί, τείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς τὸν πλοίαρχον, ὁ ὁποῖος τὴν ἔθλιψεν εὐλαβῶς. Ἀναχωρήσατε, ἀφ οὗ το θέλετε, ἀλλὰ μὴ λησμονήσετε ὅ,τι σᾶς παρεκάλεσεν ἡ Κοραλία. Ὅταν αὐτὴ πλέον συγχωρῇ, εἰμποροῦμεν νὰ κάμωμεν καὶ ἡμεῖς τὸ ἴδιον· δὲν εἶν' ἔτσι;

Ὁ πλοίαρχος ὑπεκλίθη σιωπηλῶς. Κατόπιν ἀνῆλθον εἰς τὸ κάρτ οἱ τρεῖς, ὁ κύριος Μασσαὶ ἔλαβε τὰ ἡνία, καὶ ἡ ἐλαφρὰ ἅμαξα ἀπεμακρύνθη ταχεῖα. Μετὰ δέκα ἡμέρας οἱ ταξειδιῶται ἔφθασαν εἰς Πρετωρίαν.

Φαντάζεσθε μὲ πόσην προσοχὴν καὶ περιέργειαν παρετήρει ὁ Γεράρδος,—ὁ ὁποῖος εἶχε ζήσῃ τόσους μῆνας μακρὰν παντὸς κέντρου πολιτισμοῦ,—τὴν πόλιν ταύτην, τὴν πρωτεύουσάν τ ο υ, ἐφ ὅσον θὰ ἔμενεν εἰς τὸ Τράνσβααλ. Ἐννοεῖται, ὅτι εἰς τὸν μικρὸν Παρισινὸν ἔκαμεν ἐντύπωσιν ἁπλοῦ χωρίου.

— Πφ! πρωτεύουσα εἶνε αὐτή; ἔλεγε περιφρονητικῶς. Ὅλη ἡ Πρετωρία θὰ ἐχωροῦσε 'στὴν πλατεῖα τῆς Ὁμονοίας!

Αὐτὸ ἦτο μία ὑπερβολή, διότι οἱ 30,000 κάτοικοι τῆς Πρετωρίας ἔχουν βεβαίως πολὺν τόπον διὰ νὰ κινοῦνται, τὸ δὲ δροσερὸν ὕδωρ, τὸ διανεμόμενον ἀφθόνως εἰς ὅλας τὰς συνοικίας, τὰ ὡραῖα δένδρα τὰ στολίζοντα τὰς εὐθυτάτας ὁδούς, καὶ ὁ ἠλεκτρικὸς φωτισμὸς τῆς νυκτός, προσδίδουν εἰς τὴν πόλιν ἀρκετὰ καλὴν ὄψιν.

Μόλις ἐγκατεστάθησαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Τράνσβααλ, καὶ εὐθὺς οἱ ταξειδιῶται ἐχωρίσθησαν διὰ τὰς ὑποθέσεις των, καὶ ὁ μὲν κ. Μασσαὶ ἀπῆλθε πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἀνταποκριτῶν του καὶ πρὸς συλλογὴν πληροφοριῶν περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν θὰ ἐνήργει διὰ τὴν νόμιμον κατοχὴν τοῦ μεταλλείου, ὁ δὲ πλοίαρχος Φρανκὲρ μετὰ τοῦ Γεράρδου πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Λύκου.

Ἤρχιζεν ἡ ἄνοιξις. Αἱ ὁδοὶ τῆς Πρετωρίας ἔχουν διπλᾶς δενδροστοιχίας ἰτεῶν, εὐκαλύπτων καὶ ροδακινεῶν, κεκαλυμμένων ἐξ ὁλοκλήρου τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἀπὸ κόκκινα ἀνθύλλια. Οἱ κῆποι, οἱ περιβάλλοντες τὰς πλείστας τῶν οἰκιῶν, εἶχον ἐνδυθῇ τοὺς λαμπροτέρους των στολισμούς, καὶ ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦτο βαρέως ἀρωματώδης. Ὁ Γεράρδος ἠρώτησεν ἂν οἱ καρποὶ τῶν ὀπωροφόρων τῆς ὁδοῦ ἦσαν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν διαβατῶν. Ἔμαθεν, ὅτι κανεὶς δὲν ἐμποδίζει τὸν τυχόντα διαβάτην νὰ κόψῃ ἓν ροδάκινον, ἂν του ἔλθῃ ὄρεξις, ἀλλ' ὅτι οἱ δημόσιοι αὐτοὶ καρποὶ χρησιμεύουν κυρίως πρὸς κατασκευὴν ἑνὸς ποτοῦ, ἀηδεστάτου τὴν γεῦσιν, τοῦ ὁποίου οἱ δυστυχεῖς Κάφροι κάμνουν κατάχρησιν.

Τῷ εἶπον ὅτι τὸν χειμῶνα, ἡ ἀτμοσφαῖρα τῆς Πρετωρίας εἶνε λαμπρά, δροσερὰ καὶ διαυγής, ἡ δὲ διαμονὴ ὑγιεινοτάτη· ἀλλ' ὅτι τὸ θέρος,—ὁ ἰανουάριος, ὁ φεβρουάριος καὶ ὁ μάρτιος εἶνε ἐκεῖ οἱ θερμότεροι μῆνες τοῦ ἔτους,—ὁ καύσων εἶνε πνιγηρός, καὶ ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν βροχῶν, ἀπὸ σεπτεμβρίου μέχρι δεκεμβρίου, ἡ πόλις γίνεται ἑλώδης καὶ ἀνθυγιεινή, ὅπως καὶ ὅλη ἡ χώρα.

Τὴν τρίτην ἡμέραν μετὰ τὴν ἄφιξίν των, ὁ πλοίαρχος καὶ ὁ Γεράρδος, ἀχώριστοι πάντοτε, μετέβησαν εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον, διὰ νὰ ζητήσουν τὰς ἐπιστολάς των. Ἐκεῖ, ἄνθρωπός τις, εὑρισκόμενος πρὸ τῆς θυρίδος τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐστράφη διὰ νὰ φύγῃ καὶ ὤθησε βαναύσως τὸν Γεράρδον. Ὁ νεανίσκος ἐτεντώθη ὡς πετεινάριον καὶ ἠτοιμάσθη νὰ τῷ ζητήσῃ λόγον, ὅταν μετ' ἐκπλήξεως ἀνεγνώρισε τὸ ἀντιπαθητικὸν πρόσωπον τοῦ Γκολδβράνδ, τοῦ βιομηχάνου ἐκείνου τῆς Κλαϊνδόρπης, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀποπειραθῆ νὰ κλέψῃ τὸ μυστικὸν τοῦ Ἐρρίκου Μασσαί. Καθὼς ἔφευγε γρήγορα ὁ ἄνθρωπος αὐτός,—ἦτο δὲ προφανῶς πολὺ τεταραγμένος—τοῦ ἔπεσαν αἱ ἐπιστολαί, τὰς ὁποίας ἐκρατοῦσε, καθὼς καὶ τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα εἶχε λάβῃ πρὸ ὀλίγου, ἐξαργυρώσας μίαν ταχυδρομικὴν ἐπιταγὴν μεγάλου ποσοῦ. Τὰ χρυσᾶ νομίσματα ἐκυλοῦσαν εἰς τὴν εὐρεῖαν αἴθουσαν, χωρὶς νὰ κινηθῇ κανεὶς διὰ νὰ τα σηκώσῃ, ἐν ᾧ συγχρόνως τὰ διασκορπισθέντα χαρτιὰ ἐπετοῦσαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ὁ πλοίαρχος Φρανκὲρ ἔφερε μηχανικῶς τον πόδα ἐφ' ἑνὸς τῶν φακέλλων τούτων, διὰ νὰ τον σταματήσῃ. Ὁ Γολδβράνδ, βλασφημῶν, — ἔσκυπτε καὶ ἐμάζευεν· ὅταν δὲ ἔφθασε πλησίον τοῦ πλοιάρχου, οὗτος ἀπεμάκρυνε τὸν πόδα του, διὰ νὰ τον ἀφίσῃ νὰ πάρῃ καὶ τὸν φάκελλον, τὸν ὁποῖον ἐπάτει. Ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ ἐν ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως· ἐπὶ τοῦ φακέλλου ἀνεγινώσκοντο, καθαρώτατα καλλιγραφημέναι αἱ λέξεις:

Πλοίαρχον Λύκον.

(Θὰ ζητηθῇ ἐκ τοῦ Ταχυδρομείου)

εἰς Πρετωρίαν

— Πλοίαρχον Λύκον! Τὸν γνωρίζετε;... ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος, μετὰ χαρᾶς καὶ ἐκπλήξεως. Ἀλλὰ τί λέγω; Εἴσθε σεῖς!... Ναί... σεῖς, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπευθύνονται αὐταὶ αἱ ἐπιστολαί... Εἰπῆτέ μου, εἴσθε σεῖς, ναὶ ἢ ὄχι;

— Καὶ τί σας μέλει; ἠρώτησεν ὁ ἄλλος ἀπαθῶς.

— Ἂν εἶσθε ὁ πλοίαρχος Λύκος, εἶσθε κακοῦργος, ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος ὠχριῶν ἐξ ὀργῆς, καὶ ἔχετε νὰ μου δώσετε λόγον τῶν πράξεών σας!

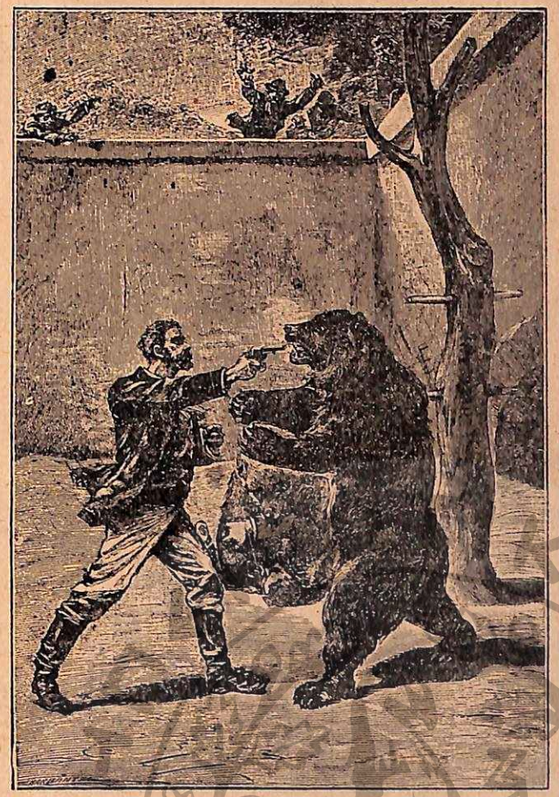

« Ἐξεκένωσε δίς τὸ ρεβόλβερ εἰς τὸ χαΐνον στόμα τοῦ θηρίου. » (Σελ. 430, στήλ. β'.)

— Ποίων πράξεων;... Θὰ μᾶφίσετε νὰ πάρω τὰ χαρτιά μου καὶ νὰ πάγω 'στὸ καλό; εἶπε βαναύσως ὁ Γκολδβράνδ, ὑψῶν τὴν φωνήν.

— Δὲν θά σας ἀφίσω, ἂν δὲν κανονίσωμεν πρῶτα τοὺς λογαριασμούς μας! ἀπεκρίθη ὁ Φρανκὲρ ἐκμανής. Μάθετε, ὅτι εἶμαι ὁ πλοίαρχος τῆς Ὑστάθειας, τὴν ὁποίαν ἐβυθίσατε καὶ ἐγκατελείψατε ἀνάνδρως εἰς τὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανόν... Εἶσαι ἄνανδρος! εἶσαι δολοφόνος!

Καὶ ἡ χεὶρ τοῦ πλοιάρχου κατέπεσε βαρεῖα ἐπὶ τῆς παρειᾶς τοῦ ἀθλίου καὶ τὴν ἐσφράγισε διὰ τῶν πέντε της δακτύλων.

Εἰς τὸν θόρυβον τῆς ἔριδος ὅλοι ἐπλησίασαν καὶ περιεκύκλωσαν τοὺς ἀντιπάλους.

Ὁ Γκολδβράνδ, μανιώδης, ἔβγαλε ἕνα ρεβόλβερ καὶ τὸ διηύθυνε κατὰ τοῦ πλοιάρχου· ἀλλ' ὁ Γεράρδος ὥρμησε, τοῦ ἥρπασε τὴν χεῖρα, καὶ ἡ σφαῖρα, ἀποτυχοῦσα τοῦ σκοποῦ, ἐκαρφώθη εἰς τὸν τοῖχον. Ὁ Γκολδβράνδ ἠτοιμάζετο τώρα νὰ πυροβολήσῃ κατὰ τοῦ Γεράρδου· ἀλλ' ἐπενέβησαν οἱ παριστάμενοι καὶ τὸν ἠνάγκασαν νὰ φυλάξῃ τὸ ὅπλον του.

— Δολοφόνε! δουλέμπορε! ἐφώναξεν ὁ Φρανκὲρ. Ἤλθεν ἡ ὥρα νὰ κανονίσω-

μεν τοὺς λογαριασμούς μας. Εἶσαι ἱκανὸς νὰ μονομαχήσῃς τιμίως μ' ἕνα τίμιον ἄνθρωπον; Τότε ἔκλεξε ἀπὸ τοὺς παρόντας ἐδῶ κυρίους δύο μάρτυρας, ἐκλέγω καὶ ἐγὼ... καὶ ἐμπρός!

Ἡ ὑπόθεσις ἐκανονίσθη ταχέως. Πλεῖστοι ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των, ἀκόμη δὲ καὶ τὰ ρεβόλβερ των. Κάποιος ὑπέδειξε τὸν Βοτανικὸν Κῆπον ὡς τὸ καταλληλότερον καὶ πλησιέστερον μέρος διὰ τὴν μονομαχίαν, καὶ οἱ ἀντίπαλοι μετέβησαν αὐθωρεί, συνοδευόμενοι ὑπὸ τῶν μαρτύρων των καὶ τοῦ Γεράρδου.

Ὁ Βοτανικὸς Κῆπος τῆς Πρετωρίας, εἶχε γίνῃ τότε πρὸ ὀλίγου. Ἦτο συγχρόνως καὶ Ζωολογικὸς Κῆπος, καὶ πολλοὶ ἐργάται κατεγίνοντο νὰ τοποθετήσουν εἰς τὸ μέρος, τὸ προωρισμένον διὰ τὰ θηρία, τοὺς κλωβούς, ὅπου θὰ ἐφυλάσσοντο. Ὁ λάκκος τῶν ἄρκτων μόλις εἶχε τελειώσῃ, βαθὺς καὶ εὐρύχωρος· ἀλλὰ τὸ περίφραγμα, τὸ ὁποῖον θά τον περιέβαλλε, δὲν ἦτο ἀκόμη ἕτοιμον, ἁπλοῦν δὲ κιγκλίδωμα ἡμπόδιζε τοὺς περιέργους νὰ πλησιάσουν πολὺ καὶ νὰ πέσουν μέσα. Ὁ λάκκος κατῳκεῖτο ἤδη ὑπὸ δύο πελωρίων ἄρκτων.

Μικρὰ πλατεῖα, γυμνὴ καὶ ἔρημος τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐξετείνετο πλησίον τοῦ λάκκου, ἐπ' αὐτῆς δὲ ἀπεφασίσθη νὰ γίνῃ ἡ μονομαχία. Οἱ ἀντίπαλοι ἐτοποθετήθησαν εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι βημάτων ἀπ' ἀλλήλων. Μὲ τὸ πρόσταγμα τοῦ πρώτου μάρτυρος, ὤφειλον νὰ πυροβολήσουν ἀμέσως, εἶχον ὅμως τὸ δικαίωμα νὰ ρίψουν κατόπι κατὰ βούλησιν, ἐξαντλοῦντες ὅλας τὰς βολὰς τῶν πολυκρότων, ἐντὸς τριάκοντα δευτερολέπτων.

Μὲ τὸ πρόσταγμα, οἱ δύο πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν σχεδὸν συγχρόνως. Κανεὶς ἐκ τῶν ἀντιπάλων δὲν ἐπληγώθη. Ἤδη ἐσκόπευαν καὶ οἱ δύο μετὰ προσοχῆς, ὅταν βρυχηθμὸς ἀντήχησεν ἐξαφνα ὄπισθεν τοῦ πλοιάρχου Λύκου,—τόσον ἄγριος, τόσον ἀπρόοπτος, ὥστε ὅλοι ἀνατρίχιασαν ...Μεγαλοπρεπὴς λέων μὲ μαύρην χαίτην ἐτρόχιζε τοὺς ὄνυχάς του ἐπὶ τῶν κιγκλίδων τοῦ κλωβοῦ του, καὶ ἐξεδήλου οὕτω τὰ αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα τῷ ἐνέπνεεν ἡ αἰχμαλωσία του.

Ὁ Λύκος, τρομάξας, μετεστράφη ἀποτόμως, καὶ εἰς τὸ κίνημα τοῦτο, ὁ πούς του προσέκρουσεν ἐπὶ λίθου. Ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν, ἔκαμε νὰ κρατηθῇ, καὶ ἔπεσε βαρὺς ἐπὶ τοῦ κιγκλιδώματος. Τοῦτο ὑπεχώρησεν ὑπὸ τὸ βάρος του, καὶ ὁ Λύκος ἔπεσεν εἰς τὸν λάκκον.

Στιγμὴ καταπλήξεως διεδέχθη τὴν ἀπότομον ἐξαφάνισιν. Κατόπιν ὅλοι προσέτρεξαν διὰ νὰ ἴδουν τί ἀπέγινεν ὁ ἄθλιος.

Κατέκειτο εἰς τὸν λάκκον, εἰς βάθος δέκα μέτρων κάτωθεν τῆς πλατείας, καὶ μαὶ δύο ἄρκτοι εἶχον ἤδη ἐπιπέσῃ μὲ ανιώδεις μυκηθμούς, ἕτοιμοι νὰ ἐκδικηθοῦν κατὰ τοῦ ἐξιλαστηρίου τούτου θύματος, δι' ὅλην τὴν πρὸς αὐτὰς ἀδικίαν τῶν ἀνθρώπων ... Ὁ Λύκος ἐξέβαλλε κραυγὰς ἀπογνώσεως καὶ ἐζήτει, βλέπων τριγύρω, μέσον σωτηρίας. Ἀλλὰ τὰ τοιχώματα τῆς τάφρου ἦσαν λεῖα ὡς μαρμάρινα.

— Ἕνα σχοινί ! ἕνα σχοινί ! ἐφώναζαν οἱ μάρτυρες τῆς τραγικῆς ταύτης σκηνῆς. Ἐχάθηκε !

— Τὸν κακομοίρη!.. τὸν κακομοίρη ! ἔλεγεν ὁ πλοίαρχος Φρανκέρ.

Ὁ Λύκος ἐσφάδαζεν ὑπὸ τὴν περίσφιγξιν τῶν δύο θηρίων. Ἡ φωνή του ἐπνίγετο, ἡ ἀγωνία του ἦτο φρικαλέα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην οἱ ἐργάται τοῦ θηριοτροφείου προσέτρεξαν μὲ δέματα σχοινίων. Ἀλλ' ὁ πλοίαρχος Φρανκὲρ δέν τους ἀνέμεινε. Φυλάξας εἰς τὸ θυλάκιόν του τὸ ρεβόλβερ, τὸ ὁποῖον ἐκράτει γεμάτον ἀκόμη, ἐκρεμάσθη μὲ τὰς δύο χεῖρας ἀπὸ τὸ χεῖλος τοῦ λάκκου, καὶ ἔπειτα ἀφέθη.

— Μπράβο !.. Μπράβο !... ἐφώναξαν οἱ θεαταί, ὠχροὶ ἐκ τῆς συγκινήσεως.

Ἔδραμε πρὸς τὸ αἱμόφυρτον σύμπλεγμα, τὸ ὁποῖον ἐσχημάτιζαν ὁ Λύκος καὶ τὰ δύο θηρία. Ἀμέσως μία τῶν ἄρκτων ἐστράφη κατ' αὐτοῦ, δεικνύουσα τοὺς φοβερούς της ὀδόντας. Κατόπιν, ἀνεγερθεῖσα ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν, ἔτεινε τοὺς ἐμπροσθίους διὰ νά τον ἁρπάξῃ καὶ νά τον πνίξῃ. Ταχὺς ὁ πλοίαρχος Φρανκέρ, ἐξεκένωσε δὶς τὸ ρεβόλβερ εἰς τὸ χαῖνον στόμα τοῦ θηρίου. Ἡ ἄρκτος κατέπεσε κεραυνόπληκτος.

Ἡ σύντροφός της ἐφώρμησε λυσσαλέα. Τώρα ὁ Φρανκὲρ ἐσκόπευσεν εἰς τὴν καρδίαν. Βεβαίως δέν την διετρύπησε μὲ τὸ πρῶτον βλῆμα, διότι τὸ θηρίον ἐπρόφθασε νὰ ριφθῇ κατὰ τοῦ ἀντιπάλου, νά τον περισφίγξῃ καὶ νά τον ρίψῃ κάτω. Τὸ αἷμα ἔρρεε ποταμηδόν· ἄνθρωπος καὶ θηρίον ἐπάλαιον σῶμα πρὸς σῶμα, ἐπὶ τοῦ ἀμόρφου ὄγκου τοῦ Λύκου. Οἱ ἔντρομοι θεαταὶ δὲν διέκριναν πλέον τοὺς νεκροὺς ἀπὸ τοὺς ζῶντας. Ἀλλὰ καὶ ἄλλος πυροβολισμὸς ἀντήχησεν...

Ἡ ἄρκτος ἀφῆκε τὴν λείαν της. Ὁ πλοίαρχος Φρανκὲρ ἠγέρθη αἱμόφυρτος, καταξεσχισμένος, — ἀλλὰ ζωντανός ...

Ἐπευφημίαι ἐχαιρέτισαν τὴν νίκην του. Ὁ Γεράρδος καὶ πέντε ἕξ ἄλλοι ἔδραμον πρὸς βοήθειάν του. Εἶχον θραυσθῇ δύο του πλευραί, ἡ χεὶρ ἐξηρθρωμένη, τὸ πρόσωπον καὶ τὸ στῆθος γεμάτον πληγάς. Τὸν ἀπεκόμισαν.

Ὁ Λύκος ἦτο νεκρός. Ἀλλὰ κατὰ τὰς τελευταίας του στιγμὰς εἶχεν ἴδῃ καὶ ἀναγνωρίσῃ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος διεκινδύνευε τὴν ζωήν του, διὰ νὰ σώσῃ τὴν ἰδικήν του.

Τοιοῦτον ὑπῆρξε τὸ τέλος τοῦ κακούργου, ὁ ὁποῖος ἐβύθισε τὴν Ε ὐ σ τ ά θ ε ι α ν. Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ἐκδίκησις τοῦ πλοιάρχου Φρανκέρ.

Ὁ Γεράρδος καὶ ὁ κ. Μασσαὶ δὲν ἔκαμναν τώρα ἄλλο, παρὰ νά τον νοσηλεύουν καὶ νά τον περιποιοῦνται. Ὁ ἰατρὸς Λωμόνδος, προσκληθεὶς τηλεγραφικῶς, ἀνέλαβε τὴν θεραπείαν τοῦ τραυματίου καὶ ηὐτύχησε νά τον κάμῃ καλά.

Μετὰ ἕνα μῆνα οἱ τέσσαρες φίλοι ἐπέστρεψαν εἰς Κλαϊνδόρπην, ὅπου περιέβαλον διὰ τῆς ἀφοσιώσεώς των τὴν ἀνάρρωσιν τοῦ ἐκδικητοῦ, καί, ἐ π ί τ ι ν α χ ρ ό ν ο ν τ ο υ λ ά χ ι σ τ ο ν, οὐδεὶς ἐσκέφθη νὰ ὑποστῇ νέας περιπετείας, ἐν τῷ μέσῳ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς εὐτυχίας, ἡ ὁποία τοῖς εἶχε στοιχίσῃ τόσον ἀκριβά.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

ΕΙΣ οὐδένα ἀνεξαιρέτως θὰ στείλωμεν τὰ φυλλάδια τοῦ 1900 — ἐκτὸς τῶν δύο πρώτων τοῦ Ἰανουαρίου, — ἂν δὲν ἔχῃ ἀνανεώσῃ ἐγκαίρως τὴν συνδρομήν του.

★

—Τὸ ἀποσταλὲν «Δελτίον Ἐγγραφῆς» ἐπιστρέφεται συμπεπληρωμένον μετὰ τοῦ ἀντιτίμου, πρὸς **τὸν κ. Ν. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας**. Πάντες οἱ συνδρομηταί, παλαιοὶ καὶ νέοι, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ 1900 θὰ ἔχῃ φθάσῃ **μέχρι τῆς 5ης Ἰανουαρίου** τὸ βραδύτερον, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν Κλήρωσιν τῶν **Δώρων τῆς Διαπλάσεως**.

★

— Τὰ **Δῶρα τῆς Διαπλάσεως**, διάφορα ἀντικείμενα χρήσιμα καὶ βιβλία, ἀξίας ἐν ὅλῳ 700 δραχμῶν, θὰ διανεμηθοῦν διὰ κλήρου εἰς 100 συνδρομητάς. Ἴδε τὰς λεπτομερείας εἰς τὸ 50ὸν φυλλάδιον, σελ. 407.

★

— Παρακαλοῦνται οἱ ἁπανταχοῦ φίλοι μας νὰ ἐνεργήσουν πρὸς ἐγγραφὴν νέων συνδρομητῶν, συμφώνως πρὸς τὴν ἀποσταλεῖσαν αὐτοῖς ἐγκύκλιον μετὰ τῶν Ἀγγελιῶν τοῦ 1900. **Εἰς τὸ ἑξῆς, μόλις θὰ ἐγγράφωνται διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος 40 νέοι συνδρομηταὶ θὰ ἐκδίδωμεν καὶ ἀπὸ ἓν φύλλον δωδεκασέλιδον.**

★

— Τὸ καλλίτερα Δῶρα τοῦ Νέου Ἔτους 1900 εἶνε : **Ὁ ἐφετεινὸς λαμπρὸς τόμος τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»** καὶ ὁ ἔξοχος **Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης**.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 59ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προταθέντος τὴν 1 Μαΐου 1899, πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις Μαΐου, Ἰουνίου, Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου ἐ. ἔ. δημοσιευθεισῶν 259 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὀρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπροθέσμως, ὁ δὲ ἐντὸς τῆς παρενθέσεως ἀριθμός, ὁ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ε δηλοῖ τὸ ποσὸν τῶν ἀπονεμομένων ἑκάστῳ Εὐσήμων.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἀστὴρ τοῦ Βέγα, 241, [9 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Γουλιέλμος Τέλλος, 227, [8 Ε]. —Σμυρνηοπούλα, 213, [8 Ε].—(ὁ Ἀγγουρολογιώτατος, ἔχων ὀρθὰς λύσεις 236, [9 Ε] τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὼν ἤδη Β' Βραβείου εἰς τὸν 52ον Διαγωνισμόν).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Δυσόχαρτον, 203, [8 Ε].—Χιονοσκεπὴς Δίρφη, 195, [7 Ε]. — Ζεβάν, 193, [7 Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ : Ἕνα Χιωτάκι, 186 [7 Ε]. — Ἐθνικὸς Ὕμνος, 182, [7Ε]. — Ν. Κυριλλόπουλος, 169, [6 Ε]. — Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, 162, [6 Ε]. — Ἀνθοδέσμη Ἴων, 159, [6 Ε]. — Ἀρχιναύαρχος Εὐρυβιάδης, 154, [6 Ε]. —Καρδερίνα, 142, [5 Ε]. —Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος, 138, [5 Ε]. — Καπετὰν Γιακουμῆς, 136, [4 Ε].—Χρυσορρόας Πακτωλός, 115, [4 Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Τρομάρας, 79, [3 Ε]. — Καρδία ὑπὸ πέτραν, 65, [2 Ε] —Ψαρόμυαλος, 64, [2 Ε].—Μαρκήσιος Χαυτιλεύρας, 58, [2 Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ 12 ἕως 15 ἐτῶν

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Λουλοῦδι τοῦ Βουνοῦ, 227, [8 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Μπὰμ-Μπούμ, 224, [8 Ε].—Βασιλεὺς τῶν Ὀρέων, 207, [7 Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἡγεμονὶς τῆς Σύρου, 202, [7 Ε]. —Ταρταρῖνος τῆς Ταρασκόνης, 200, [7 Ε]. —Θεαγένης, 199, [7 Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ : Τάνταλος, 196, [7 Ε]. —Ναυτόπαις, 195, [7 Ε].—Κουτεντές, 184, [7 Ε]. —Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου, 183, [7 Ε].— Ἑλληνοπούλα, 166, [6 Ε]. — Ἀλ. Σαριβαξεβάνης, 162, [6 Ε].—Γρυνιάρα, 157, [6 Ε].— Χιωτοπούλα, 153, [5 Ε].—Μικρὸς Διάβολος 152, [5 Ε]. — Ἑλληνικὸν Αἴσθημα, 145, [5 Ε]. — Ἄνθος τῆς Ἀλόης, 142, [5Ε]. — Ἐλαφρὰ Ἄκατος, 141, [5 Ε]. — Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος, 126, [4 Ε]. — Ἀταβύριον Ρόδου, 121, [4 Ε]. — Ὡραία Τεργέστη, 119, [4 Ε]. — Ἄνθος τοῦ Παρνασσοῦ, 112, (4 Ε). —Δημήτριος Φιλέρης, 107, (4 Ε).—Μακρολέλεκας, 106, (4 Ε). —Κορανῆς, 105, (4 Ε). —Φροῦτο τῆς Ἐποχῆς, 102, (3 Ε). —Πικραμένη Καρδούλα, 101, (3 Ε). — Ἡρωϊκὸν Ξίφος, 101, (3 Ε). — Ἐλπὶς τῶν Δυστυχῶν 100 (3 Ε).

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Ἀηδὼν τῆς Τερψιθέας, 95, (3Ε). — Ἠλεκτρικὸν Φῶς, 91, (3 Ε). — Ἶρις 88, (3 Ε). — Ναύαρχος Θερβέρας, 85, (3 Ε). — Εὐγένιος Χατζηδημητρίου 85, (3 Ε). — Ἀεροναυτοπούλα, 80, (3 Ε). Πολυξένη Κλωσσίδου, 75, (2 Ε). — Ρόδον τῶν Ἄλπεων, 74, (2 Ε). Ἀτρόμητος Πλοίαρχος, 71, (2 Ε). — Δὶρκ Πέτερς, 68, (2 Ε). — Δέα, 67, (2 Ε). — Ἀκτὶς Ἡλίου, 64, (2 Ε). — Ἀερόστατον 59, (2, Ε). —Καρία, 57, (2 Ε). — Χειμωνιάτικη Λιακάδα, 54, (2 Ε).— Χρυσοῦς Στέφανος, 53, (2 Ε).— Ἀμφιλύκη, 52, (Ε).— Ἀνήσυχον Πνεῦμα, 51, (Ε).

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ 11 ἐτῶν καὶ κάτω

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἀντίο Μαστέλλο, 224, (9 Ε).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ζουρλομανδύας, 215, (9 Ε). — Μαρία Παπαδημητρίου, 175, (7 Ε).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Δύτης τῆς Ὕδρας, 169, (7 Ε). — Ἀπότομος Ἀκτή, 156, [6 Ε]. —Κυκλαδίτης, 152, (6 Ε).

ΕΠΑΙΝΟΣ : Χαρτοπόλεμος, 139 (6 Ε). —Αἰθήρ, 122, (5 Ε). —Σκῆπτρον τοῦ Διός, 107, (4 Ε). — Ἀγριοβιολέττα 99, (3 Ε). —Ι. Κ Μαυρῖκος, 93 (3 Ε). —Παρνασσός, 91, (3, Ε).—Σιδηροῦν Κράνος, 87, (3 Ε). —Μολυβένιος Στρατιώτης, 81, (3 Ε).

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Γεώργιος Ν Περπινιᾶς, 68, (3 Ε). —Σοφὸς Σωκράτης, 67, (2 Ε). — Υἱὸς τοῦ Πηλίου, 66, (2 Ε). —Εὐάγγελος Χατζηπαναγιώτου, 42, (2 Ε). —Σκαφιδάκι, 40, (2 Ε).

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὀρθὰς λύσεις καὶ οἱ ἑξῆς, ἀναμὶξ ἐκ τῶν τριῶν τάξεων :

Ἀγαθὴ Καλόγρηα, 15. — Δ. Γ. Ἀγγελόπουλος, 18 — Ἀήττητος Ἥρως, 4. — Ἀλέξανδρος Ἀλεξανδρίδης, 16. — Ἀρχαία Σπάρτη, 16. — Ἰωάννης Βενετᾶς, 5 — Δημήτριος Βότσαρης, 33, (Ε). —Βράχος τῆς Ντραμπάτοβας, 49, (Ε). —Γαλανὸν Στερέωμα, 36, (Ε). —Δροσιὰ τοῦ Βοσπόρου, 27, (Ε). —Δρυὰς τῆς Ροδόπης, 2. — Ἑλληνὶς τοῦ Βορρᾶ, 15. — Ἐξόριστος Ἁμαρτωλός, 46, (Ε). — Ἐξωτερικὴ Ἑλληνοπούλα, 35, (Ε). — Ἐρυθρὰ Καμέλια, 22. — Ἐρυθρὸς Ἀστήρ, 18, — Ἑωθινὸν Ἆσμα, 9. — Ζωηρὰ Φλόξ, 48, (Ε). — Ἡρωϊκὸν Μεσολόγγιον, 48, (Ε) — Ἰόνιον Πέλαγος, 6. — Καυκασία, 15. — Ἀριστοτέλης Α. Κατσούλης, 9. — Γεώργιος Κοκόλης, 44, (Ε). —Κόρη τοῦ Βουνοῦ, 13. —Μάρθα Κόλλα, 1. —Κῦμα τοῦ Ἑλλησπόντου, 7. — Κυνηγὸς τῶν Τίγρεων, 27, (Ε). —Γεράσιμος Λασκαρᾶτος, 7. —Λιρ αία Ὕδρα, 39, (Ε). —Μαρτολούλουδο, 3. —Μαντεῖον τοῦ Τροφωνίου, 5. —Μέδων, 3. — Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας, 10. —Νέος Ἡρακλῆς, 42, (Ε). — Ὀπτικὸς Τηλέγραφος, 2. —Παῖς τῆς Σικυῶνος, 31, (Ε). —Παρράσιος ὁ Ζωγράφος, 2.— Μιχαὴλ Π. Παρασκέκης, 4. —Πάντα 'ς τὸ πόδι, 29, (Ε). —Παρήγορο. Ἄγγελος, 8 —Πάμισος, 45. (Ε). —Πετραία Ἀραβία, 1. —Πῶς μὲ λένε, 33, (Ε). —Δημήτριος Πωλοπαπᾶς, 24. —Στρατηγὸς Ρίο Δὲλ Κουτεντέζ, 32. (Ε) —Σπουδαῖος Ἄνθρωπος, 19. — Σέλευκος ὁ Κεραυνός, 1. — Ἰωάννης Στεφάνου, 10. — Σφὶγξ τῶν Θηβῶν, 9. —Γεώργιος Ν. Τερζάκης, 43. (Ε). —Κωνστ. Τζαναβάρας, 9. —Τρικέφαλος Κέρβερος, 43, (Ε). — Φιλόμουσος Παῖς, 9. — Φραγκλῖνος, 9. —Φρόνιμος, 5. —Χαριτωμένη Μουρίτσα, 4.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

*Ὁ Διευθυντὴς τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» εὐχαριστεῖ ἀπὸ καρδίας ὅλους ὅσοι εἶχον τὴν **καλωσύνην** νά τον συγχαροῦν ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ του ἑορτῇ, δι' ἐπιστολῶν, τηλεγραφημάτων, ἐπισκεπτηρίων, ὡραίων χαρτῶν κτλ. Συγκεκινημένος ἀπὸ τὰ πολύτιμα αὐτὰ δείγματα τῆς πρὸς αὐτὸν ἀγάπης καὶ ἐκτιμήσεως τῶν φίλων τῆς Διαπλάσεως, λυπεῖται μόνον διότι αἱ πολλαί του ἀσχολίαι δέν τῳ ἐπέτρεψαν, ὡς ἐπεθύμει, νὰ εὐχαριστήσῃ ἰδιαιτέρως ἕνα ἕκαστον τῶν τιμησάντων αὐτόν, οὔτε ὁ στενὸς χῶρος τοῦ φύλλου νἀναγράψῃ ἐδῶ τουλάχιστον τὰ ἀγαπητὰ ὀνόματά των μετ' εὐγνωμοσύνης. Ὀφείλει ὅμως νὰ κάμῃ ἐξαίρεσιν διὰ τὴν θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν, τὴν Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα καὶ τὸν Γουλιέλμον Τέλλον, οἱ ὁποῖοι εἶχον τὴν καλωσύνην νὰ συνοδεύσουν τὰς εὐχάς των, ἡ πρώτη δι' ὡραιοτάτου ἐργοχείρου πηλοπλαστικῆς, ἡ δευτέρα διὰ μιᾶς ὡραίας τούρτας, καὶ ὁ τρίτος διὰ λαμπρᾶς γιγαντιαίας ἀνθοδέσμης.*

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1900

Συνείθιζα κατ' ἔτος, ἀγαπητοί μου, νά σας ἀπευθύνω διὰ τοῦ τελευταίου φύλλου μίαν ἐπιστολὴν καὶ νά σας προαναγγέλλω ὅλα τὰ Νέα τοῦ προσεχοῦς ἔτους. Φέτος ἀπεφάσισα νὰ μή το κάμω, ὄχι τόσον διότι δὲν θὰ μοῦ το ἐπέτρεπεν ὁ χῶρος τοῦ παρόντος φυλλαδίου, ὅσον διότι ἐσκέφθην ὅτι εἶνε ὡραιότερον, αἱ καινοτομίαι εἰς τὸ ἑξῆς νά σας παρουσιάζωνται ἄνευ προειδοποιήσεως, ὡς εὐχάριστοι ἐκπλήξεις. Ἀρκοῦμαι λοιπὸν νά σας εἴπω ὅτι καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1900 θἀκολουθήσω πιστῶς τὴν ἀρχήν μου «*κάθε τόμος πρέπει νὰ εἶνε ἀνώτερος τοῦ προηγουμένου*» καὶ ὅτι θὰ καταβάλω πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νά σας δώσω πάλιν ἕνα τόμον ὡραιότατον, ποικιλώτατον, μὲ λαμπρὰ μυθιστορήματα καὶ διηγήματα, μὲ καλλιτεχνικωτάτας εἰκόνας, μὲ πλῆθος διαγωνισμῶν καὶ μὲ πολλὰς . . . ἐκπλήξεις. Πρὸς τοῖς ἄλλοις, ὁ τόμος οὗτος θὰ εἶνε καὶ ὀγκωδέστερος καὶ ἐπομένως πλουσιώτερος τῶν προηγουμένων, διότι, ἀφ' οὗ κάθε 40 νέοι συνδρομηταὶ θά μας δίδουν καὶ ἀπὸ ἓν φύλλον ηὐξημένον, πολλά, πλεῖστα,—καὶ πολὺ πιθανὸν ὅλα τὰ φυλλάδια τοῦ προσεχοῦς ἔτους θὰ ἐκδοθοῦν δωδεκασέλιδα.

Ἐννοεῖται, ὅτι ἔχω ἤδη ἐκλέξῃ τὰ ἐκτενῆ ἔργα, τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιευθοῦν κατὰ τὸ ἔτος 1900. Καὶ αὐτὰ εἶνε : (δὲν βαστῶ... θὰ σάς τα εἰπῶ, καὶ ἂς εἶπα ὅτι θέλω νά σας κάμνω ἐκπλήξεις)

Α.) **Ἡ Χρυσοφόρος Φλέψ**, λαμπρὸν μυθιστόρημα εἰκονογραφημένον τοῦ A n d r é L a u r i e. Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο, μολονότι αὐτοτελὲς καὶ ἀνεξάρτητον ἔργον, ἀποτελεῖ συνέχειαν τῶν *Χρυσοθηρῶν τῆς Ἀφρικῆς*, οὕτως ὥστε, ἐν ᾧ οἱ νέοι θά το ἐννοοῦν, χωρὶς νὰ ἔχουν ἀναγνώσῃ τὸ προηγούμενον, οἱ παλαιοὶ συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως» θὰ λάβουν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ συναντήσουν πάλιν τὰ γνωστὰ καὶ ἀγαπητά των πρόσωπα, Κοραλίαν, Γεράρδον, Ἐρρῖκον Μασσαί, Λωμόνδον, Φρανκέρ, ἐλέφαντα Γολιὰθ κτλ. κτλ. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι εἰς τὴν σκηνὴν παρουσιάζονται τόσα καὶ πλεῖστα νέα πρόσωπα, προπάντων δὲ οἱ Μπόερς, εἰς τὴν χώραν τῶν ὁποίων ἐκτυλίσσεται τὸ μυθιστόρημα τοῦτο,—ἀνάγνωσμα πραγματικῶς πολὺ ἐπίκαιρον καὶ ἐνδιαφέρον.

Β'.) **Ἔγγονος Αὐτοκράτορος**, ἱστορικὸν μεσαιωνικὸν μυθιστόρημα τοῦ γνωστοῦ σας καὶ ἐξ ἄλλων του διηγημάτων συγγραφέως A r t h u r D o u r l i a c, μ' ἐξαισίας εἰκόνας. Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο, ἀπὸ τὰ περιπετειωδέστερα καὶ τερπνότερα, ποῦ δύνασθε νἀναγνώσετε, εἶνε συγχρόνως καὶ ἀπὸ τὰ διδακτικώτερα καὶ περιεργότερα, διότι θά σας μεταφέρῃ εἰς ἐποχὴν ἄγνωστον, καὶ θά σας παρουσιάσῃ ἄλλα ἤθη, ἄλλας ἐνδυμασίας, ἄλλα ὅπλα, ἄλλα ἔθιμα,

ἄλλην ζωήν,—τὴν ζωὴν τοῦ μεσαίωνος ἐν μιᾷ λέξει. Εἶνε ἡ ἱστορία δύο παιδίων, τὰ ὁποῖα μέχρι τινὸς ἐνομίζοντο ἀδέλφια, ἀλλὰ δὲν ἦσαν, διότι τὸ ἓν ἦτο ἔγγονος τοῦ κόμητος τῆς Φλάνδρας, τοῦ αὐτοκράτορος Βωδουΐνου, ἐνδόξου σταυροφόρου. Τὸ ἡγεμονικὸν αὐτὸ παιδίον,—διὰ τὸν φόβον τῶν κακῶν συγγενῶν του, οἱ ὁποῖοι τὸ κατεδίωκον,—εἶχε παραδοθῆ ὑπὸ τῆς μητρός του εἰς μίαν πτωχὴν γυναῖκα, διὰ νὰ το ἀναθρέψῃ ἐν ἀφανείᾳ μετὰ τοῦ ἐγγόνου της. Μόνον μετὰ τὸν θάνατον τῆς γραίας μάμμης τὰ δύο παιδία μανθάνουν ὅτι δὲν εἶνε ἀδέλφια, ὅτι τὸ ἓν ἐξ αὐτῶν εἶνε ἔγγονος Αὐτοκράτορος, καὶ ἀπέρχονται πρὸς ἀνάκτησιν τοῦ θρόνου, τὸν ὁποῖον κατέχουν ἄνομοι ἅρπαγες.

Γον, **Ταξείδιον ἀνὰ τοὺς κόσμους: Ἡ θεία μου Οὐρανία.** Τὸ ἔργον αὐτὸ δὲν εἶνε καθεαυτὸ μυθιστόρημα· εἶνε αἱ ἑσπεριναὶ συνομιλίαι μιᾶς θείας μετὰ τοῦ μικροῦ της ἀνεψιοῦ, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀποκαλύπτει τὰ μυστήρια τοῦ Οὐρανοῦ. Εἶνε ὁλόκληρος Ἀστρονομία, ἀλλὰ τόσον τερπνῶς καὶ ἀκόπως διδασκομένη, ὥστε ἀναγινώσκεται ὡς μυθιστόρημα. Συγγραφεὺς τοῦ λαμπροῦ τούτου ἔργου—ἐπίσης εἰκονογραφημένου,—εἶνε ὁ Jean Macé, γνωστὸς καὶ ἐξ ἄλλων τοιούτων ἐπιστημονικῶν ἀναγνωσμάτων διὰ τὴν νεολαίαν.

Μετὰ τὸν «Ἔγγονον Αὐτοκράτορος» θὰ δημοσιευθῇ καὶ ἄλλο μυθιστόρημα, ἀλλὰ περὶ αὐτοῦ θά σας εἴπω ἐν καιρῷ. Ἀρκετὰ σᾶς εἶπα σήμερα, καὶ πιστεύω ὅτι δὲν ἔχετε κανένα παράπονον ....

Ἀ, παρ' ὀλίγον νὰ ξεχάσω τὴν κυρὰ—Μάρθα, ἡ ὁποία θὰ διηγηθῇ νέαν χαριτωμένην ἱστορίαν εἰς τὰ ἀγαπητά της «πολὺ μικρὰ παιδιά,» ὁ ὁτι ἔμαθεν ὅτι εἶνε φρόνιμα καὶ ἐπιμελῆ. Νὰ τούς το 'πῆτε, διὰ νὰ μὴ κλαίουν.

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ τῆς Φωτογραφίας, τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων καὶ τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Εὐτήμων τοῦ 1899—ὁ ὁποῖος κλείει μὲ τὸ σημερινὸν φυλλάδιον, διὰ νάρχίσῃ μὲ τὸ ἑπόμενον νέος,—θὰ δημοσιευθοῦν εὐθὺς εἰς τὰ πρῶτα φύλλα τοῦ 1900.

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίαι: ἡ *Ναυσικᾶ* δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς *Παπαρούνας τοῦ Τσομαγιοῦ* προτοθεῖσαν ἀλληλογραφίαν, καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν της· —ἡ *Δερουχέτη* μόνον τὰ ἰατρικά της δύναται νὰ εἴπῃ εἰς τὸ *Ἔαρ τῶν Καρδιῶν*, τὰ ὁποῖα εἶνε Α. Δ.—ὁ *Ἀρκούδας* ἀσπάζεται τὸ *Πὶκ-Νὶκ* καὶ το εὐχαριστεῖ διὰ τὴν ἀπάντησίν του· —ὁ *Δῆμος Πανοῦτσος* ἀσπάζεται τὸν *Δάμπρον Παπαγεωργίου* καὶ *Κῦμα τῆς Πριγκήπου*· — τὸ *Ἠλεκτρικὸν Φῶς* ζητεῖ τὸ ψευδώνυμον τῆς *Ποτούλας Κυριακοπούλου*· — ἡ *Ἔνδοξος Ψαριανὴ* πληροφορεῖ τὸ *Ἔαρ τῶν Καρδιῶν*, ὅτι ἂν θέλῃ νὰ μάθῃ ὅ,τι ζητεῖ, δύναται νά της προτείνῃ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν· —τὸ *Μαγευμένον Δάσος* πληροφορεῖ τὴν Σαλωνίτισσαν Ἑλληνίδα, ὅτι τάρχικά του εἶνε Φ. Φ. καὶ ζητεῖ τὴν διαμονήν της· —ἡ *Θάλλουσα Μυρσίνη* ἀσπάζεται τὸ *Ἑλληνικὸν Ἔδαφος* καὶ το ἐρωτᾷ διατί δὲν της γράφει;—ἡ *Εἰλικρινὴς Φιλία* ζητεῖ τάρχικά τοῦ *Κρίνου τοῦ Κάμπου*· —ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης* ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ψευδώνυμον τῆς *Ρουμβίνας Ζορμπᾶ*· —ἡ *Ἑλληνὶς τοῦ Καυκάσου* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Ἑλληνίδα τοῦ Βορρᾶ* καὶ τὸ *Κόκκινο Καπελάκι*· —τὸ *Πὶκ-Νὶκ* δέχεται τὴν ὑπὸ τοῦ *Ζεβὰν* προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν του· —ἡ *Μελαγχροινὴ Ἑλληνὶς* ἀσπάζεται τὴν *Ἑλληνικὴν θάλασσαν*, τὴν ὁποίαν γνωρίζει, καὶ τὴν *Ἀνδαλουσίαν*, ἧς ζητεῖ τὸ πρῶτον ψευδώνυμον· —ὁ *Ταρταρῖνος τῆς Ταρασκόνης* ζητεῖ τάρχικά καὶ τὴν διαμονὴν τοῦ *Ζουρλομανδύου* καὶ τοῦ *Νέου Ἀρχιμήδους*· — ὁ *Ἀλκιβιάδης Κορὲς* ἀσπάζεται τὸν *Βαρῶνον τῆς Σύρου* καὶ τον ἐρωτᾷ διατὶ δέν τῳ ἔγραψε τόσον καιρόν· —ὁ *Ὀρφεὺς* πληροφορεῖ τὸν *Συριανὸν Ἱππότην* ὅτι εὑρίσκεται τώρα εἰς Λαμίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν του· —Δι' ἄλλας δὲν ὑπάρχει τόπος.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλλάξουν: τὸ *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου* [5Ε] μὲ τὸν *Τυδέα*· —*Ὁ Υἱὸς τῆς Νυκτὸς* μὲ τὴν *Λευκοθέαν Κλωσσίδου*· —ἡ *Ἀράχνη* μὲ τὴν *Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας καὶ ἀδελφὰς Κορύλλου*· —*Πυθαγόρας* ὁ *Σάμιος* μὲ τὸν *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* καὶ *Παπαρούναν τοῦ Τσομαγιοῦ*· —τὸ *Ραγισμένο Βάζο* μὲ τὴν *Γαλλικὴν Σημαίαν*· —ὁ *Ἰωάννης Κ. Ψύχας* μὲ τὴν *Πηνελόπην Κλεομένους* καὶ *Ἐλένην Ρούφου*· — ἡ *Ροδοφωτισμένη Δύσις* μὲ τὸν *Ἐλπιδοφόρον*, *Νίτσαν Πρεβεδούρου* καὶ *Τηλέμαχον Παχύν*· —τὸ *Ἴον τοῦ Ἄγροῦ* μὲ τὴν *Εἰλικρινῆ Φιλίαν*, *Ἀγνὴν Φιλίαν* καὶ *Κάλυκα Ρόδου*· — ἡ *Μενεξεδένια* μὲ τὸν *Κάλυκα Ρόδου*. *Ἔαρ τῶν Καρδιῶν* καὶ *Ὀρφέα*· — τὸ *Χιονισμένο Δενδράκι* μὲ τὸ *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος* καὶ *Ἀμυδρὰν Λάμψιν*· — ἡ *Θάλλουσα Μυρσίνη* μὲ τὴν *Ξανθὴν Νησιωτοπούλαν* καὶ *Ξανθὴν Ἑλληνοπούλαν*· — ἡ *Χιονοσκεπὴς Δίρφη* μὲ τὴν *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου*, *Ναυτοπούλαν* καὶ *Ἰόνιον Πέλαγος*· —ἡ *Ἀνθόπωλις τῆς Βερώνης* μὲ τὸ *Χιονισμένο Δενδράκι*, *Μπουμπουνισμένο Μυαλὸ* καὶ *Δέσποιναν Σκουλικίδου*· —ἡ *Ἐλένη Ι. Γκὰτ* μὲ τὴν *Ποιμενίδα τῆς Ἴδης*, *Ἀλέξανδρον Καββαδίαν* καὶ *Ἰωάννην Καποδίστριαν*· —ἡ *Αἰγιραία Ἀθηνᾶ* μὲ τὸν *Γουλιέλμον Τέλλον*, *Ναύαρχον τῆς Βαρέλας* καὶ *Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν*· —ὁ *Σπασμένος Φεγγίτης* μὲ τὴν *Ζήτσαν Σημίτου*, *Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν* καὶ *Δημήτριον Δίβαν*· —ἡ *Πειραϊκὴ Αὔρα* μὲ τὴν *Ρωσσικὴν Καραμέλλαν*· —ἡ *Κατσαρομάλλω* μὲ τὴν *Ἀνεμώνην*, *Καρδερίναν* καὶ *Ἀγγελικὴν Δάρα*· —ἡ *Ἀεροναυτοπούλα* μὲ τὸν *Ἀφρικανόν*, *Τζι-Τζὶ Μπουμ-Μπουμ* καὶ *Χειμωνιάτικην Λιακάδαν*· —ἡ *Χιακὴ Μαργαρίτα* μὲ τὴν *Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ*, *Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν* καὶ *Μελαγχολικὸν Ναύτην*· — τὸ *Ἔαρ αὖν Καρδιῶν* μὲ τὸ *Ἄνθος τῶν Ἄλπεων* καὶ *Μποντενσέε* [γαλλιστί]· — ὁ *Ἑλληνομαθὴς Ἀμεριανόπαις* μὲ τὸ *Λυσόχαρτον*, *Κατσαρίδαν* καὶ *Ζοφερὸν Μεσαίωνα*· —ὁ *Λεοπάρδαλις* μὲ τὴν *Ἰωάνναν Γρέϋ*. *Ἀνδρέαν Νικολόπουλον* καὶ *Ποντικόν*· — ἡ *Βασιλὶς τῆς Ἐρήμου* μὲ τὸ *Ἀφρισμένον Κῦμα*, *Ἀδικημένον* καὶ *Νικόλαον Ἰατρόν*· —ἡ *Ἀμυδρὰ Λάμψις* μὲ τὴν *Ἀγροτικὴν Ζωήν*, *Ὑάκινθον* καὶ ἀδελφὰς *Χ. Παλαμᾶ*· —ἡ *Φιλύμουσος Νεᾶνις* μὲ τὸν *Ἥφαιστον*, *Βιργινίαν Δυκιαρδοπούλου*, καὶ *Κόρην τοῦ Βουνοῦ*· —ὁ *Λευκοκύμαντος Αἰγιαλὸς* μὲ ἑὴν *Ἔλαφον τῶν Δασῶν*, *Ζουλάπι* καὶ *Κιθαρωδὸν Ἀπόλλωνα*· — ἡ *Τρίαινα τοῦ Ποσειδῶνος* μὲ τὴν *Ἰουλίαν Καρυτινοῦ*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φυλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις, μαζὶ μὲ τὰς ἐγκαρδίους της εὐχὰς διὰ τὰ Χριστούγεννα καὶ τὸ Νέον Ἔτος, πρὸς ὅλους τοὺς ἀγαπητούς της φίλους καὶ τὰς φίλας, ὅσοι τῇ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα. Σήμερον δὲν ἔχω οὔτε τόπον οὔτε καιρὸν νάπαντήσω εἰς καμμίαν ἀπὸ τὰς ὡραίας αὐτὰς ἐπιστολάς, ἐπιφυλάσσομαι δὲ νὰ το κάμω μὲ τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ 1900, τουλάχιστον διὰ τὰς ἐπιστολάς, αἱ ὁποῖαι ἔχουν κάτι τι ἀπαιτοῦν τάρεύκτως ἀπάντησιν, (π : χ : πρότασιν ψευδωνύμου κτλ.) Οἱ ἄλλοι πλέον θὰ λάβουν ἀκάντησιν, ὅταν θὰ ἔχουν τὴν καλωσύνην νὰ μου ξαναγράψουν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρ.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, κωλλᾶται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1

721. Δεξιγριφος.

Γράμμα ἀτλοῦν τὸ πρῶτόν μου
Περιγελᾷ τὸ δεύτερόν μου
Καὶ πόλις εἰς τὴν Ἀφρικὴν
Σημαντικὴ τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταρταρίνου τῆς Ταρασκόνης.

722. Στοιχειόγριφος.

Βγάλε Ο καὶ βάλε Ι
Καὶ θὰ ἰδῇς εἰς τὴ στιγμή,
Θεοῦ θρόνον νὰ ἀφήσω
Καὶ 'ςτοὺς κήπους νὰ πηδήσω

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεαγένους

723. Αἴνιγμα.

Μὲ τῆς λύρας μου τοὺς φθόγγους καὶ ἐχθύας [συγκινῶ,
Τὴν ἀρχὴν ἂν κάμῃς *τέλος*, θἀναβῶ 'ςτὸν [οὐρανόν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τοῦ Βέγα

724. Δημῶδες Αἴνιγμα.

Κλειδόνω τὸ σεντοῦκί μου
Καὶ κρόσι ἀφίνω ἀπόξω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀποτόμου Βράχου

725. Περόνη

★ ★ ★ Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι
★ ★ ★ διὰ γραμμάτιων οὕτως ὥστε νὰ-
★ ★ ★ ναγινώσκεται: καθέτως ποταμὸς
★ ★ ★ ★ ★ τῆς Εὐρώπης, ὁριζοντίως ἑρπε-
★ τόν, δεξιᾷ ἄνθος εὐῶδες, ἀριστερᾷ
★ νόσος καὶ ἐλάττωμα.
★
★

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνστ. Τζαναβάρα

726. Ἐρώτησις.

Ποῖοι κρατοῦν τὰ παπούτσια 'ςτὰ χέρια;

Ἐστάλη ὑπὸ Ζωγράφου τοῦ Θαλασσινοῦ

727—731 Μαγικὸς Σύνδεσμος

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς οἱουδήποτε γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς συνδέσμου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις:

ἆσμα, τάφος, πέτης, Μάϊος, ἔνα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόδρου

732. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ἕλληνα συγγραφέα:

1, ἀρχαῖον ὅπλον. 2, νῆσος. 3, μήν. 4, δημαγωγός. 5, ὁπώρα. 6, χώρα τῆς Ἑλλάδος. 7, Εὐαγγελιστής.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λυσοχάρτου

733. Φωνηεντόλιπον.

πς-νκτντ-μ-τ-πτρ-τν-τρν-κ κτς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Διαβόλου

734. Ἐλλιποσύμφωνον.

οη-αι-εη-αεαι-ιαοα-ε-εου
εηαα-αι-ιυοι-αοι-αυω-εου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σκήπτρου τοῦ Διός.

735. Γρῖφος Παραστατικός.

Πρόθεσις μονοσύλλαβος	Ἄνθος ταπεινὸν	Ἄρθρου αἰτιατικὴ
Χρονικὴ Περίοδος	Χρονικὴ Περίοδος	Ἀριθμὸς τετραψήφιος

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τυδέως

Τέλος τοῦ 62 Διαγωνισμοῦ τῶν Λύσεων.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΚΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1899.